

บรรณานุกรม

- การแพทย์และอนามัย, กรม. "การสำรวจความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับการ
ป้องกันการค้ามนุษย์." วารสารอนามัยครอบครัว 1 (กรกฎาคม 2516) :
- _____ . "การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์." วารสารอนามัยครอบครัว 3 (2518) :
- เกื้อ วงศ์บุญสิน. "ภาวะเจริญพันธุ์ของสตรีไทยในหมู่บ้านประมง." วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- คณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. "แผนพัฒนาเศรษฐกิจ
และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529)." 2524 (อัครสำเนา)
- ฉลวย คำนิง เนตร. "พฤติกรรมการวางแผนครอบครัวของสตรีชาวจีนในเขตเทศบาล
นครหลวงกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาสังคม
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.
- เชียงใหม่ มหาวิทยาลัย, คณะสังคมศาสตร์และคณะแพทยศาสตร์ และศูนย์ศึกษาชุมชนและ
ครอบครัว มหาวิทยาลัยชิคาโก, "ภาวะเจริญพันธุ์และการวางแผนครอบครัวใน
ชนบทภาคเหนือของประเทศไทย พ.ศ. 2520." 2521. (อัครสำเนา)
- _____ . คณะแพทยศาสตร์. "รายงานการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความรู้ ทัศนคติ และ
การปฏิบัติค่านิยมแม่และเด็กของสตรีวัยเจริญพันธุ์ที่แต่งงานแล้วในเมือง
ชนบทของจังหวัดเชียงใหม่." เชียงใหม่ : โครงการจัดตั้งภาควิชาพยาบาล
สาธารณสุข คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2516.
- ธวัชชัย วรพงศ์ธร. รายงานการวางแผนครอบครัวที่จังหวัดลำปาง. กรุงเทพมหานคร :
คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2515.

- นพวรรณ ปาลวัฒน์วิไชย. "อิทธิพลของอายุแรกสมรสต่อภาวะเจริญพันธุ์ในเขตเมืองของประเทศไทย." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.
- นภาพร บุรพาชนะ. "วิธีป้องกันการปฏิสนธิที่คู่สมรสในเขตเมืองเลือกใช้." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.
- นฤมล ชลศึกษา. "การศึกษาเปรียบเทียบภาวะเจริญพันธุ์ของสตรีไทยพุทธและสตรีไทยมุสลิมในเขตริมคลองซานเมืองกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต ภาควิชาพยาบาลสาธารณสุข คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัย, 2517.
- นิภา ปุรินทรางกูร. "ผลของความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการปฏิสนธิที่มีต่อการยอมรับการปฏิบัติการวางแผนครอบครัวของสตรีหลังคลอดในโรงพยาบาลศิริราช." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.
- ประเทือง เครือหงส์. ชาน้ำ (ชาวะทะเล) ในเมืองไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ ห.จ.ก. บรรณกิจเทรคคิง, 2519.
- ปิยะฉัตร สุวรรณรัฐ. "การเลื่อนชั้นทางสังคมระหว่างอายุและภาวะเจริญพันธุ์ของประชากรในเขตเมือง." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.
- พิริศ พิทักษ์เทพสมบัติ และ สุวัทนา วิบูลเศรษฐ์. สรุปผลการวิจัยของโครงการต่อเนื่องระยะยาวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจและประชากร. เอกสารวิจัยหมายเลข 14. กรุงเทพมหานคร : สถาบันประชากรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

ผู้สื ธรรมรักษ์. "ลักษณะพฤติกรรมในการป้องกันการปฏิสนธิของสตรีผู้มารับบริการการวางแผนครอบครัวในจังหวัดปราจีนบุรี." วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาสังคม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.

มลาติศัย (นามแฝง). "ชาวยิปซีทะเลแห่งภาคใต้." วันนี้ 1 (มิถุนายน 2521) :

มณฑาทิพย์ เหลืองสุภรณ์. "การศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความต้องการบุตรเพิ่มในเขตเมืองและเขตชนบท." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาสังคมวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518.

มนัสวี อุณหันท์. "การศึกษารายงานการทำหมัน 1034 ราย ในประเทศไทย" ในการสัมมนาทางวิชาการแห่งชาติ เรื่องประชากรของประเทศไทย ครั้งที่ 2. พระนคร : กองวิจัยสังคมศาสตร์ สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2509.

มาลีณี ชุ่มพฤษ . "แบบชนิกและโครงสร้างของครอบครัวที่มีต่อภาวะเจริญพันธุ์ต่อขนาดครอบครัวในอุดมคติของประชากรในเขตเมือง." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกสังคมวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.

ระจิตตา ณ พัทลุง. "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อจำนวนบุตรในอุดมคติของสตรีไทยที่สมรสแล้วในชนบทประเทศไทย." วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกสังคมวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.

รุ่งโรจน์ พุ่มรวิ. "การสื่อสารการวางแผนครอบครัว" วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาสังคม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.

วิศิษฐ์ ประจวบเหมาะ. "ความต้องการและทำที่ของประชาชนที่มีต่อบริการด้านการวางแผนครอบครัว." ใน การสัมมนาทางวิชาการแห่งชาติ เรื่องประชากรของประเทศไทย ครั้งที่ 2. พระนคร : กองวิจัยสังคมศาสตร์ สำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติ, 2508.

- ศักดิ์ ภาสุชนิรันดร. "การสำรวจความเห็นเกี่ยวกับการมีบุตรของหัวหน้าครัวเรือนที่มีอาชีพข้าราชการและผู้ประกอบอาชีพทางการเกษตร." ใน การสัมมนาทางวิชาการเรื่องประชากรไทย ครั้งที่ 1. พระนคร : กองวิจัยสังคมศาสตร์ สำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติ, 2506.
- เศรษฐ์ เปลื้องเชิณ. "ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการปฏิสนธิของสตรีไทยในชนบท." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาสังคม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515.
- สังข์ เปล่งวาณิช และ มนต์วี อุดมพันธ์. "การศึกษารายงานผู้ได้รับการทำหมันหญิงจากโรงพยาบาล 49 แห่งในประเทศไทย." ใน สัมมนาทางวิชาการแห่งชาติเรื่องประชากรของไทย ครั้งที่ 1 พระนคร : กองวิจัยสังคมศาสตร์ สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2506.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสิน. "การศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาวะเจริญพันธุ์ของสตรีไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2513 ถึงปัจจุบัน." สังคมศาสตร์ปริทัศน์ 3 (มิ.ย. - ส.ค., ก.ย. - พ.ย. 2509) :
- สุทธิพงษ์ พรหมไพจิตร. "ความสัมพันธ์ระหว่างการสมรสกับการเจริญพันธุ์ของสตรีไทยมุสลิมในจังหวัดภาคใต้." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาสังคม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.
- สุวัฒนา วิบูลย์เศรษฐ์. "การเจริญพันธุ์ของสตรีไทยในชนบท." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาสังคม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513.
- อร กิ่งแก้ว. "ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการยอมรับสิ่งใหม่ของคนลาว เคาะลีเหว อำเภอมืองจังหวัดอุบลราชธานี." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2522.
- อนุমানราชชน, พระยา. "ชาวน้ำ" สารานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน 10 (2514-2516).
- อภิชาติ จำรัสฤทธิรงค์ และสุปราณี บุญประเทือง. สำมะโนประชากรและเคหะ พ.ศ. 2513 ภาวะเจริญพันธุ์ รายงานเชิงวิเคราะห์ ฉบับที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2521.

ကျမ်းဂန်များ

- Abhayaratne, O.E.R., and Jayewardene. Fertility Trends in Ceylon,
Colombo : A Pothecharies, Co.,Ltd., 1967.
- Basuarejappa, K.E., and Belvalgidad, M.I. " Changes in Age at
Marriage of Females and Their Effect on the Birth Rate
in India." Eugenic Quarterly , 14 (1967):
- Boque, Donald J. Principles of Demography. New York : John
Wiley and sons, Inc., 1969.
- Chow L,P., and Heu T.C., "The Progress of Fertility Control
in Taiwan." The Journal of Formosan medical Association
5 (May 1967) :
- Cheland, John, and Rodriguez. "How Woman's Work and Education
Affects Family Size " People 7 (1980) :
- Cowgill, Donald O., and Others. Family Planning in Bangkok
Thailand. Bangkok : Center for Population and Social
Research Mahidol University, 1961.
- Debavalya, Nibhon. Female Employment and Fertility :
Crossnational and Longitudinal Relationships from a
National Sample of Married Thai Women .
Working Paper No. 24. Bangkok : Institute of population
studies, Chulalongkorn University, 1977 .

- Driver, Edwin D. Differential Fertility in Central India,
Princeton : Princeton University Press, 1963.
- Ferdinands, Dallas F.S. "Recent Fertility Decline in Ceylon."
Population Studies 26 (November 1972) :
- Ferry, Benoit. and Singh, Susheela. "Breast Feeding : A Vital
Factor in Birth Intervals" People 7 (1980) :
- Freedman, Ronald, and Takeshita, John Y. Family Planning in Taiwan
Princeton : Princeton University Press, 1964.
- _____ and Sharp, Harry. "Correlates of Value about Ideal Family
Size in District Metropolitan Area." Population Studies.
8 (1955)
- Glass D.V., and Eversley, D.E.C. Population in History. Chicago :
Aldine Publishing Company, 1965.
- Hawley, Amos H. and Visid Prachuabmoh. "Fertility Before the
Program Began : 1964." In The Potharam Study, A series
of Report of Thailand's First Population Family Planning
Research Project, pp. 100-154. Research Report No. 4.
Bangkok : Institute of Population Studies, Chulalongkorn
University, 1971.
- Jain, Anrudn K., and Bongaarts, John. "Socio-Biological
Factors in Exposure to Childbearing : Breast Feeding
and its Fertility Effects" Paper presented at the World
Fertility Survey Conference, London, July 1980.

- Kon, Kap Suk, and Smith, David P. The Korean 1968 Fertility : Planning Survey . Seoul : The Nation Family Planning Center, 1970.
- Kwon, Hyock E. and Others. A study on Urban Population Central Sungdong Gu Action Research Project and Family Planning and Fertility. Seoul : Seoul National University, 1967.
- _____. The Results and Finding of the Pre-Treatment Status Survey. seoul : Seoul National University, 1965.
- Matsumoto, Scott, Park, Chin bin, and Billa Z. Fertility Differential of Japaneses women in Japan, Hawaii and California. Working paper of the East-West population institute Series, No.14. Honolulu : East-West Center, 1971.
- Mayer, Kurt B. The population of Switzerland New York : Columbia University Press, 1952.
- Mendoza, Elira. "Socio-Economic Correlates of Attitude Forward Family Size." In Contribution to Family Planning Research. (n.p.) Community and Family Study Center, University of Chicago, 1967.
- Nag, Moni. Factors Affecting Human Fertility in Non-industrial Society : A Gors Cultural Study. (n.p.) Human Area Files Press, 1969.
- Presten, S.H. "Introduction to CIGRED Seminar of Infant Mortality in Relation to level of Fertility." Paper presented at the Seminar on Infant Mortality in Relation to the Level of Fertility Organized, Bangkok, Thailand, 6 - 12 May, 1975.

- Roverts, O.W. "Factors and Patterns of Fertility in Areas Where Fertility is Relatively High." In World Population Conference 1965, Vol. I, pp. 80-89. New York : United Nations, 1967.
- Stycos, Mayone J., and others. The Control of Human Fertility in Jamaica. New York : Cernell University Press, 1964.
- United Nations. "The Mysord Population study." Population Studies 34 (1961) :
- _____. The Determinants and Consequence of Population Trends. New York : United Nations, 1953.
- United States. Population Council. Country Profiles : Dominican Republic. New York : Population Council, 1973.
- _____. Country Profiles : Sweden. New York : Population Council, 1972.
- Visid Prachuabmoh, and Fawcett Jame T. "Two-Year Program Effects : 1967." In The Potharam Study, A Series of Report of Thailand's First Population - Family Planning Research Project, pp. 40 - 56 . Research Report No. 4. Bangkok : Institute of Population Studies, Chulalongkorn University, 1971.
- Walsh, Brenden M. "Trends in Age at Marriage in Postwar Ireland." Demography 9 (May 1972) :
- Whelpton, Pascal K.; Compbell, Arthur A., and Patterson, John S. Fertility and Family Planning in the United States. Princeton : Princeton University Press, 1966.

Youkey, David. Fertility Difference in Modernizing Country :
A Survey of Labanese Couples. Princeton : Princeton
University Press, 1966.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทความที่น่าสนใจเกี่ยวกับชาวเล

ชาวน้ำ (ชาวทะเล) ในเมืองไทย

ชาวน้ำ (ชาวทะเล) เป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่ง ที่อาศัยอยู่ทางภาคใต้ของประเทศไทย แถวเกาะชายฝั่งในมหาสมุทรอินเดียแถบอารูเก็ท ทะเลอันดามัน ชาวน้ำ (ชาวเล) โค้ยอพยพเคลื่อนย้ายเรรอนทำมาหากินอยู่ในบริเวณจังหวัดกระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ สตูล และตรัง แต่เนื่องจากชาวน้ำ (ชาวเล) มีอยู่เพียงจำนวนน้อย กระจายอยู่หลายแห่ง ไม่มีปัญหาทางการเมืองและการปกครอง จึงไม่ค่อยรู้จักและได้รับการสนใจ เอาใจใส่ และได้รับการช่วยเหลือจากโลกภายนอกเท่าที่ควร ชาวน้ำ (ชาวเล) จึงอาศัยอยู่โดดเดี่ยวตามลำพัง มีความสัมพันธ์และติดต่อกับคนพื้นเมืองเท่านั้น

ชาวพื้นเมืองเรียกชาวน้ำว่า ชาวทะเล หรือชาวเลตามสำเนียงของชาวพื้นเมืองทางภาคใต้ บางแห่งนิยมเรียกว่า ไทยใหม่ ซึ่งเป็นที่นิยมชมชอบของชาวน้ำ (ชาวเล) ชาวมลายูเรียกชาวน้ำ (ชาวเล) ว่า โอริงละอูต (Orang-Laut) แปลว่า คนทะเล (โอริง แปลว่า คน, ละอูต แปลว่า ทะเล)

ตามประวัติศาสตร์ ถือว่าชนพวกนี้เป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิมของชาวมลายูที่ยังเหลืออยู่ โดยไม่โคลงกลายเป็นพวกมลายู ชนพวกนี้อพยพมาอยู่ในแหลมมลายูในสมัยดึกดำบรรพ์ ก่อนที่ชาวมลายู จะเข้ามาอาศัยอยู่ คนทะเลเข้ามาพร้อม ๆ กับชนอีกพวกหนึ่ง คือ โอริงบูกิต แปลว่า คนภูเขา (โอริง แปลว่า คน, บูกิต แปลว่า เขา) ชาวพม่าเรียกชาวน้ำ (ชาวเล) ว่า ฉดาง ไทยเพี้ยนมาเป็น ฉดาง ชาวอังกฤษเรียกชาวน้ำ (ชาวเล) ว่า (Sea Gypsy (Gipsy) แปลว่า ยิปซีทะเล บางที่เรียกทับศัพท์ว่า Chaonam

สันนิษฐานว่า ในสมัยที่อังกฤษเข้ามาค้าขาย และแสวงหาอาณานิคมในดินแดนแถบเอเชียอาคเนย์ เห็นชาวน้ำ (ชาวเล) อพยพเรรอน ทำมาหากินไม่เป็นหลักแหล่ง ไม่มีถิ่นที่อยู่อาศัยเป็นของตนเองแน่นอน คล้ายกับพวก Gypsy ที่อพยพเรรอนอยู่ในทวีปยุโรป

ส่วนชาวน้ำ (ชาวเล) อพยพเคลื่อนย้ายเรรอนอยู่ในทะเลอาศัยอยู่ตามเกาะ จึงเรียกว่า Sea Gypsy มีผู้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องประวัติความเป็นมา และสภาพความเป็นอยู่ของชาวน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า Sea Dyak และกล่าวว่าพวกนี้เป็นบรรพบุรุษของชาวมลายู

¹ ประเทือง เกรือหงษ์, ชาวน้ำ (ชาวทะเล) ในเมืองไทย (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ ห.จ.ก. บรรณกิจเทรคกิง, 2519).

ปัจจุบัน มีชาวน้ำ (ชาวเล) อยู่ประมาณ 243,000 คน ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในซาราวัค ประเทศสาธารณรัฐอินโดนีเซีย ชาวน้ำ (ชาวเล) พวกผสมเรียกตัวเองว่า โอริงละวูย แปลว่า คนทะเล (โอริง แปลว่า คน, ละวูย แปลว่า ทะเล) ชาวน้ำ (ชาวเล) พวกผสม เรียกชาวน้ำ (ชาวเล) พวกมาซิง (สิงห์) โอริงบาซิก หรือ โอริงบาโร แปลว่า ชาวสิงห์ หรือคนที่อาศัยอยู่ทางคานตะวันตก (โอริง แปลว่า คน, บาโร แปลว่า คานตะวันตก) ที่เรียกเช่นนี้เพราะว่า ชาวน้ำ (ชาวเล) พวกผสมอาศัยอยู่ในอ่าวภูเก็ต ซึ่งเป็นคานตะวันออก ส่วนชาวน้ำ (ชาวเล) พวกมาซิง (สิงห์) อยู่ทางชายฝั่งตะวันตก นับตั้งแต่จังหวัดพังงา ระนอง ตลอดจนถึงวิคตอเรียลอยด์ ในประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมสหภาพพม่า ชาวน้ำ (ชาวเล) พวกมาซิง (สิงห์) เรียกชาวน้ำ (ชาวเล) พวกผสมว่ามอเค็น (Moken) และชาวน้ำ (ชาวเล) พวกมาซิงเรียกตัวเองว่าสิงห์ ตามศัพท์เดิมชาวน้ำ (ชาวเล) เรียกคนไทยว่า อุลักซึยัม เรียกคนจีนว่า อุลักจึน่า เรียกคนแขก (มลายู) ว่า อุลักมายู และเรียกคนฝรั่งว่า อุลักปูเตะ คำว่าอุลัก แปลว่า คน จะเพี้ยนมาจากคำว่า อูริง หรือ โอริง นั่นเอง

ชาวน้ำ (ชาวเล) ไม่ชอบให้คนอื่นเรียกกลุ่มเขาว่า ชาวน้ำ (ชาวเล) ฉะนั้นในการติดต่อสัมพันธ์ จึงต้องงดเอ่ยถึงคำว่าชาวน้ำ (ชาวเล) เสียจะเป็นการดี เขาออกจะไม่พอใจเอาทีเดียว ที่เรียกเขาเช่นนั้น จากความเชื่อของเขา เขาให้เหตุผลว่า คนเราที่เกิดมาเนื่องจากน้ำ นำเป็นต้นกำเนิดทำให้คนเป็นคน แต่ไม่ทราบว่า ทำไมเขาจึงไม่พอใจเอามาก บางครั้งถึงกับจะลงมือลงไม้กัน หรือจะถือเป็นเรื่องใหญ่โต ถ้าพอลดแมกกันก็ได้ จากสาเหตุอันนี้เอง ที่คนพื้นเมืองหันมาเรียกว่า ชาวทะเล ชาวเล หรือไทยใหม่ แทนคำเดิมคือ ชาวน้ำ เสีย แต่ในการวิจัยครั้งนี้ใช้คำว่า ชาวเล เพราะเป็นคำที่รู้จักกันทั่วไปในทางราชการและภาษาหนังสือที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

ประวัติความเป็นมาของชาวเล

เดิมชาวเลอาศัยอยู่ตามลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง ในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนจีน ไคอพยพหลบหนีภัยเรร่อนลงมาทางใต้เป็นพวก ๆ โดยอาศัยลำน้ำแม่น้ำโขงลงเรือไปตามยถากรรมเรื่อยลงมา ตลอดแหลมอินโดจีน เมื่อทะเลก็อาศัยเรือเรร่อนอยู่ตามเกาะต่าง ๆ ตลอดลงไปถึงพม่าและแหลมมลายู จากการสำรวจวัตถุเก่า ๆ เครื่องมือเครื่องใช้ และมีประเพณี

ที่หลงเหลืออยู่ สันนิษฐานว่า ชาวเลเป็นบรรพบุรุษของมลายูอย่างแน่นอน

ในระยะ 4,000 ปีที่แล้วมา ได้มีชนเผ่าอินโดนีเซีย อพยพมาจากทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศไทยรัฐประชาธิปไตยประชาชนจีน พวกอินโดนีเซียเป็นพวกแรกที่ข้ามจากแผ่นดินใหญ่ออกไปตั้งรกรากอยู่ตามเกาะ การอพยพของชนเผ่าอินโดนีเซียนี้ กระทำเป็น 2 ระลอก คือ พวกแรกได้กลายเป็นคนตระกูลของพวกบาเทคส์ (Bataks) ในสุมาตรา และพวกคยัค (Dyaks) ในเกาะบอร์เนียว พวกหลังได้กลายเป็นคนกำเนิดของชนชาติชวา (Chavanese) บาหลี (Bali) ในปัจจุบันมนุษย์ในตระกูลออสโตรเนเซียน (Austronesians) หรืออินโดเนเซียน (Indonesian) มีพวกบาคัก (Batak) ในสุมาตรา พวกคยัค (Dyaks) ในเกาะบอร์เนียว และพวกชาลาในทางตอนใต้ของประเทศไทยรัฐประชาธิปไตยประชาชนจีน ประเทศไทยรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และประเทศไทยประชาธิปไตยประชาชนลาว ในเกาะบอร์เนียวปัจจุบัน ยังมีพวกคยัคคนพื้นเมืองดั้งเดิมอาศัยอยู่อีกมากมาย และแบ่งกลุ่มย่อย ๆ ออกเป็น คยัคบก (Land Dyaks) และคยัคน้ำ (Sea Dyaks) และจากหลักฐานการขุดค้นทางโบราณคดี พบว่าดินเดิมของชาวมลายูอยู่ในเกาะบอร์เนียว จึงสันนิษฐานว่า พวกอินโดนีเซียที่อพยพมาในครั้งแรกคือพวกคยัค เป็นบรรพบุรุษของชาวมลายู บางกลุ่มได้อพยพเลยเข้ามาอาศัยอยู่ตามเกาะแถบฝั่งตะวันตกของไทย และสืบเชื้อสายมาจนทุกวันนี้

ชาติพันธุ์ (Race)

ชาวน้ำ (ชาวเล) มีลักษณะคล้ายชาวมองโกล แต่ไม่เด่นนัก สูงราวคนไทย ผิวกร้านดำ และเป็นโรคผิวหนังกันมาก เนื่องจากชนเผ่านี้เคยอยู่ในเรือเป็นเวลานาน จึงเจริญไม่เต็มที่กลายเป็นคนงุ่มง่ามและอ้วนแอ เมื่อพิจารณารูปร่างลักษณะและหน้าตาของชาวน้ำ (ชาวเล) จะเห็นได้ชัดเจนว่าละม้ายคล้ายคลึงกับชาวมลายูเป็นอย่างมาก ผู้ชายผิวค่อนข้างคล้ำ ไม่สูงไม่ค้ำมัก หน้าอกกว้าง หน้าตาผู้ชายค่อนข้างหล่อ และทรวงหงสยกว่าผู้หญิง ส่วนผู้หญิงนั้นรูปร่างสูงโปร่ง ผิวพรรณหน้าตาไม่ค่อยสวย จากการศึกษาและสังเกตเกี่ยวกับเชื้อชาติของมนุษย์ โดยอาศัยหลักการพิจารณาลักษณะรูปร่างทางชีวภาพของมนุษย์ โคนแก สีของผิวหนัง สีและลักษณะของผมและขน ลักษณะสีของดวงตา ส่วนสูงขนาดรูปร่างและลักษณะโดยทั่วไป หน้าผาก จมูก ริมฝีปาก ฟัน และคาง ฯลฯ สันนิษฐานว่า

ชาวน้ำ (ชาวเล) เป็นพวกเชื้อชาติมองโกล (Mongolois) เช่นเดียวกับพวกอินเดียนแดง
จีน พม่า ไทย มลายู อินโดนีเซีย และนิกริโต ฯลฯ เป็นต้น

ชาวน้ำ (ชาวเล) ขนานแท้และดั้งเดิมชอบอาศัยอยู่เป็นอิสระ ไม่ชอบคบค้าสมาคม
กับชนกลุ่มอื่น ๆ ชอบอยู่รวมเป็นพวกเดียวกัน อพยพเคลื่อนย้ายทำมาหากินไม่เป็นหลักแหล่ง
แบบแผนประเพณีและภาษาเป็นของตนเอง ในพวกหนึ่ง ๆ มีหัวหน้าปกครอง และเป็นที่เคารพ
นับถือของคนในกลุ่ม มีหน้าที่ระงับข้อพิพาท ให้ความเห็นในการโยกย้ายถิ่นที่ทำมาหากิน กำหนด
ฤดูกาลทำมาหากินในรอบปี การเริ่มทำการใด ๆ หัวหน้า หมอ และช่างไม้ จะต้องทำพิธีบวงสรวง
เสียก่อน จากการที่ได้สังเกตการปกครองดูแลของชาวน้ำ (ชาวเล) มีหัวหน้าปกครองเรียกว่า
"โตะ" คงจะกรอนมาจากคำว่า "คะโตะ" เช่นเกี่ยวกับการปกครองของเผ่าต่าง ๆ ในประเทศ
ฟิลิปปินส์สมัยแรก ซึ่งมีหัวหน้าเผ่า แบ่งเขตการปกครองออกเป็น บารังไก (Barangay)
แต่ละบารังไก ประกอบด้วย ครอบครัว 30 - 100 ครอบครัว หัวหน้าครอบครัวเรียกว่า คาตู
(Datu) หรือ ราชาน (RayaLe) ซึ่งหมายถึง หัวหน้าผู้ปกครองตำบล หรือบารังไก
หรือเจ้านาย ต่างก็เป็นอิสระแก่กัน คำว่า "Barangy" เป็นภาษามาเลย์ แปลว่า "เรือ"
ขณะที่พวกเขาเคยอพยพเข้าไปในประเทศฟิลิปปินส์ ในตอนแรกใช้เรือบารังไกเป็นพาหนะในการ
เดินทาง และขนานนามถิ่นฐานที่ตั้งขึ้นว่า "บารังไก" เพื่อเป็นอนุสรณ์ที่ระลึกที่ได้แล่นเรือมาถึง
และเป็นเกียรติแก่ผู้นำมา ลักษณะความเป็นอยู่และการปกครองของชาวน้ำ (ชาวเล) ก็คล้ายคลึง
กับพวกนี้

ลักษณะชาวน้ำ (ชาวเล) ที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยมีผู้ที่ได้ศึกษาค้นคว้าไว้ว่า
สมัยก่อนชาวน้ำอาศัยอยู่ในเรือ บางคราวก็ขึ้นมาพักแรมบนชายหาดใดเพียงชั่วคราว ครั้นเมื่อ
เรือ ๆ นี้ หลายคนได้ตั้งหลักแหล่งเป็นหมู่บ้านตามชายทะเลขึ้น แมกระนั้นก็มีอีกหลายคน ที่ย้าย
จากที่หนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง แต่ในปัจจุบันชาวน้ำ (ชาวเล) ได้รับการศึกษาระดับชั้น ฐัก
สร้างบ้านเรือนอยู่เป็นหลักแหล่งและอยู่รวมกันเป็นกลุ่มก้อน ชาวน้ำ (ชาวเล) ที่อาศัยอยู่ใน
ประเทศไทย พอดีแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ได้ 3 พวก คือ

1. พวกมะละกา (Malacca) สันนิษฐานว่า พวกนี้เคิมอาศัยอยู่แถบช่องแคบมะละกา
2. พวกลิงคา (Lingga) สันนิษฐานว่า พวกนี้เคิมอาศัยอยู่แถบหมู่เกาะลิงคา
3. พวกมาซิง หรือพวกสิงห์ พวกนี้ส่วนใหญ่อาศัยอยู่แถบเมืองมะริค ทวาย และเกาะต่าง ๆ ในเขตสหภาพพม่า ปัจจุบันพวกนี้ยังเรร่อนอาศัยเรือเป็นบ้านอยู่ ส่วนมากยังมีชีวิตอยู่แบบดั้งเดิม พวกนี้มีอยู่ในประเทศไทยจำนวนน้อย แถบจังหวัดกระบี่ พังงา ภูเก็ต และระนอง ไม่สามารถสำรวจจำนวนที่แน่นอนได้ แต่ชาวน้ำ (ชาวเล) ที่อาศัยอยู่ในแถบจังหวัดสตูล กระบี่ พังงา และภูเก็ต ในปัจจุบันเป็นชาวน้ำผสมเกือบทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างพวกมะละกา กับพวกลิงคา และผสมกับพวกมาซิงบ้าง บางส่วนได้แต่งงานกับคนพื้นเมืองบ้าง ก็หันมานับถือศาสนาพุทธ ศาสนาอิสลาม และในปัจจุบันมีศาสนาคริสต์เข้าไปเผยแพร่ในกลุ่มนี้ด้วยบ้าง

ประวัติการอพยพชุมชนและท้องถิ่น

จากการสอบถามและสัมภาษณ์ชาวน้ำ (ชาวเล) และหมอนผู้เป็นหัวหน้าแต่ละหมู่บ้าน ในปัจจุบันพอจะสืบทราบได้ว่า ชาวน้ำได้อพยพเข้ามาอาศัยอยู่ตามเกาะต่าง ๆ ในประเทศไทย นับเป็นเวลาหลายร้อยปีมาแล้ว หลายชั่วอายุบรรพบุรุษ แต่ไม่เคยมีการจดบันทึกหลักฐานไว้ เพียงแต่ได้รับการบอกเล่าสืบต่อกันมา และมีสิ่งก่อสร้างเหลืออยู่บ้าง พอจะสันนิษฐานและเป็นหลักฐานอ้างอิงได้ หมอคนหนึ่งเล่าให้ฟังว่า ชาวน้ำอพยพมาจาก "เมืองสุหนงหย่าหยายกยงัน" อยู่เลยไปเดาปี่นัง (เกาะปี่นัง) ไป เมืองนี้จะอยู่ในประเทศอะไรนั้นเขาไม่ทราบ เขามาอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านจะหลัดในเกาะลันตาใหญ่ เป็นแห่งแรก ชาวน้ำเรียกหมู่บ้านจะหลัดว่า "จียีเหยอ" และไม่ทราบเหมือนกันว่า มีความหมายว่าอย่างไร ตั้งหลักแหล่งทำมาหากินอยู่ตรงหมู่บ้านจะหลัดตรงกลางเกาะลันตาใหญ่คานทะเลภายในบริเวณนี้มีปลาชุกชุมมาก มีคลื่นลมสงบ แต่ไม่มีหลักฐานและสิ่งก่อสร้างอื่นใดที่หลงเหลืออยู่เลย และไม่มีใครทราบเรื่องราวรายละเอียดเกี่ยวกับประวัติชาวน้ำมากนัก ชู้นำมาครั้งแรกและมีใครเป็นหัวหน้าไม่อาจสืบทราบได้

บรรพบุรุษของชาวน้ำ (ชาวเล) คนแรกตามที่เล่าคือ "คะโตะอาคัม" แต่ไม่มีใครบอกเล่านอกจากจะสนิทสนมกันจริง ๆ เท่านั้น คงจะมีความสำคัญในเรื่องชาตินิยม หรือรู้สึกละเอียดก็อาจเป็นได้ คะโตะอาคัมนี้ตามที่เล่าเป็นเชิงนิยายว่า เป็นบุรุษคนแรกของชาวน้ำ (ชาวเล) และเป็นคนที่ไม่เอาเรื่องราวอะไรเลย ในยุคที่มีศาสนาเผยแพร่เข้ามาในดินแดน

ต่าง ๆ ในส่วนภูมิภาคนี้ ชาติต่าง ๆ ได้รับเอาศาสนาที่ตนมีความเลื่อมใสเข้ามา ยึดถือ แต่กะโตะอาคัมเป็นคนถือรีน ชอบเที่ยวเตร่ไม่เอาเรื่องเอาราวอะไร การงานไม่ทำ หาไปมือกินมือไปที่ไหนก็พักที่นั่น ความไม่เอาไหนจึงเป็นมรดก ตกทอดมายังลูกหลานจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ชีวิตขาน้ำ(ชาวเล) เสมือนกับถูกสาปแช่งไป

ขาน้ำ (ชาวเล) ที่มาอาศัยอยู่ที่หมู่บ้านเจ๊ะหลี่ ในตอนแรกคงจะเป็น ช่วงระยะเวลาไม่นานนัก มีบ้านเรือนชั่วคราวและอาศัยอยู่ริมฝั่งทะเลเท่านั้น ยังไม่รู้จักปรับปรุงสภาพบ้านเรือนให้ดีขึ้น เมื่อสภปรกก็โยกย้ายไปที่อื่น เช่น การ ภายอุจจาระ เททิ้งสิ่งสกปรกในที่ไกล ๆ แล้วร่นมาเรื่อย ๆ เมื่อส่งกลิ่นเหม็น ถึงโยกย้ายต่อไป ประการต่อมาเมื่อมีคนไทยอิสลามอพยพเข้าไปอยู่ในหมู่บ้านนี้ พวกขาน้ำ (ชาวเล) เป็นคนชอบความสงบ ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับคนภายนอกก็เลย อพยพแยกย้ายกัน บางส่วนติดตามนายทุนของตนไปรับจ้างขายแรงงาน ถิ่นฐาน ที่ขาน้ำ(ชาวเล)อพยพไปอยู่ตอนหลังนี้ คือหมู่บ้านบอแทน ซึ่งชาวบ้านเรียกว่า "ปากังปูแนน" คือมีทุ่งลักษณะเป็นที่ราบริมฝั่งทะเลอยู่ทางเหนือหมู่บ้านเจ๊ะหลี่ จะมีความหมายว่าอย่างไรไม่อาจทราบได้ และไม่ทราบว่าผืนใดเป็นผู้นำไป และมีใครเป็นหัวหน้า และสืบทราบไม่ได้ว่าโยกย้ายกันไปเมื่อใด ที่หมู่บ้าน บอแทนนี้อาศัยอยู่เป็นเวลานานหลายชั่วอายุบรรพบุรุษ มีขาน้ำ(ชาวเล) อาศัย อยู่หนาแน่นกล่าวกันว่า เป็นกลุ่มใหญ่มากที่เกี่ยวข้อง สิ่งที่จะสังเกตเห็นได้คือมีที่ ฝั่งศพของบรรพบุรุษอยู่หลายแห่ง สุสานที่ฝั่งศพที่ใหญ่โต โดดเด่นที่ปากังบระบรัก (ทุ่งนาก) เติมน้ำมากชุกชุมมาก) นอกจากนี้มีที่ ปากังปูแนน (บอแทน) ลูบบารา (คลองควา เติมน้ำบริเวณนี้เป็นวังน้ำที่ลึกมาก) สุโหลงมาเกา (คลองยา เติมน้ำที่ปลูกยาสูบ) ที่ปากังส้อย และที่สุโหลงซาบัก (คลองทราย) ที่ฝั่งศพ เกา ๆ จะสังเกตเห็นก่อนหินก้อนยาววางอยู่ ทางก้นหัวและท้ายของหลุมข้าง ละก่อนสุสานฝั่งศพเดิม มักจะปลูกต้นมะพร้าวไว้หลุมละคณ ต้นมะพร้าวที่ขึ้นก็ใบ เป็นสัดส่วน และมีมะพร้าวอยู่หลายร่น จากหมู่บ้านเจ๊ะหลี่นี้บางส่วนก็ขยับขยาย และอพยพไปอยู่แถวบริเวณทุ่งสาน ขึ้นอยู่ตอนเหนือระหว่างหมู่บ้านเจ๊ะหลี่ (จยะเหยอ) กับหมู่บ้านบอแทน (ปากังปูแนน) ขาน้ำ (ชาวเล) เรียกทุ่งสานว่า "ปากังปูตัน"

และทุกหมู่บ้านต่างก็ประกอบอาชีพทำมาหากินในเกาะดินตา อ่าวโละใหญ่ หรือ
 ที่ชาน้ำ(ชาวเล) เรียกว่า "ตะโละบูเซอ" แปลว่า อ่าวใหญ่ (ตะโละ แปลว่า
 อ่าว, บูเซอ แปลว่า ใหญ่) ต่อจากนั้นก็ออกไปทำมาหากินในบริเวณเกาะอื่น ๆ
 เช่น เกาะปอด (ปูเลาปิอะปิ) เกาะโห่ง (ปูเลาปงาโห่ง) เกาะพีพี
 (ปูเลาปิอะปิ) เกาะทา (ปูเลาลิมา) เกาะจำ (ปูเลากะจับ) เกาะมุก
 (ปูเลาอาคัง) เกาะภูเก็ท (ปูเลาเกาะซา) เกาะอาคัง (ปูเลาอาคัยาก)
 บ้านหัวแหลม (เกาะอา) ฯลฯ อพยพไปมาหาสู่กัน ขยายอาณาเขตเร่รอนใน
 วงกว้าง ต่อมาก็กระจัดกระจายไปอาศัยอยู่ที่เกาะอื่น ๆ ด้วย จากการสัมภาษณ์
 พอจะสรุปสาเหตุการโยกย้ายถิ่นที่อยู่ของชาน้ำ(ชาวเล) ได้ดังนี้คือ ประการ
 แรกเนื่องจากมีสมาชิกเพิ่มมากขึ้น การทำมาหากินอึดอัดคับแคบ และในแหล่งอื่น
 มีทรัพยากรในท้องทะเลอุดมสมบูรณ์กว่า ทั้งต้องออกไปในที่ไกล ๆ ต่างเกาะ เพื่อ
 เป็นการสะดวกจึงชักชวนกันไปอาศัยอยู่ในเกาะอื่น ๆ สาเหตุประการต่อมาจาก
 คำบอกเล่าว่า ในสมัยหนึ่งตะโละหะยีเพียงคนเดียวเป็นโจรหลบหนีการปราบปราม
 จากเมืองไทรบุรีมาหลบซ่อนอยู่ในเกาะดินตาใหญ่ อาศัยอยู่ที่บ้านทุ่งหะยีเพียงปัจจุบัน
 ได้ทำความเดือดร้อนแก่คนพื้นเมืองในแถบนั้นและก่อกวนความสงบอยู่ตลอดเวลา
 ทางการเจ้าเมืองกระบี่(เจ้าคุณอิศราราช) จะปราบปรามได้สำเร็จ ชาน้ำ
 (ชาวเล) ก็อพยพหลบหนีไปเสียมาก แต่สาเหตุ 2 ประการดังกล่าวนี้กินระยะ
 เวลานาน สาเหตุประการสำคัญที่ทำให้ชาน้ำ(ชาวเล) อพยพหลบหนีและตายไปเสีย
 เป็นจำนวนมากคือในช่วงระยะสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้เกิดไข้ทรพิษระบาดจากฝั่ง
 แผ่นดินใหญ่แถวเมืองกระบี่ โดยเฉพาะบริเวณตำบลเหนือคลอง ไข้ทรพิษติดต่อ
 ไปยังพ่อค้าคนไทยอิสลาม และคนพื้นเมืองในเกาะดินตาใหญ่ ต่อมาได้ติดต่อ
 มายังพวกชาน้ำ (ชาวเล) ในระยะนั้นไม่มียาที่จะรักษาได้ การคมนาคมและ
 การแพทย์ยังไม่เจริญพอ ยารักษาโรคของชาน้ำ (ชาวเล) ก็มีเพียงน้ำมันค้เท่านั้น
 เมื่อชาน้ำ(ชาวเล) เป็นไข้ทรพิษถูกประพรมน้ำมันค้เข้า และประกอบกับว่าชาน้ำ
 (ชาวเล) อยู่ใกล้น้ำทำมาหากินอยู่ในทะเลตลอดเวลา การรู้เท่าไม่ถึงการณ์

ทำให้ไช้ทรพิษยิ่งระบาดไคอย่างรวกเร็วรุนแรงมากขึ้น ชาวน้ำ(ชาวเล) เป็นไช้ทรพิษกันเกือบทุกครัวเรือน เมื่อเป็นไช้แล้วที่จะหายนั้นมีเป็นจำนวนน้อย และส่วนมากมักจะพิการ จากสาเหตุดังกล่าวนี้เอง ชาวน้ำ(ชาวเล) จึงพากันหลบหนีละทิ้งบ้านเรือน และอพยพไค้อยตามลำพังไปอยู่ที่เกาะอื่น ชาวน้ำ(ชาวเล) เป็นคนยากจนหาเช่ากินค่าเมื่อเจ็บไช้ไค้ป่วยก็ไม่มีเวลาที่จะทำมาหากิน ในที่สุดก็ขาดแคลนอาหาร กล่าวกันว่าคนไค้ออาหารตายไปก็มีจำนวนมาก พอ ๆ กับที่เป็นไช้ทรพิษตาย ผู้ป่วยเล่าเหตุการณ์ในตอนนี้ว่า บางคนเห็นและไค้ยินว่ามีผีตามอด ผีหนวกและผีใบ้ 3 คน มาเกาะประตูปานจะมาเอาชีวิต แม่แต่คนที่ไม่เป็นไช้ยังไค้ยินเสียงผีดังกล่าวเหล่านี้เป็นต้น เกิดการหวาดกลัวกันในหมู่พวกชาวน้ำ(ชาวเล) เป็นอันมาก คงจะมีสาเหตุมาจากความรอนสงจากพิษไช้ทำให้ผู้ป่วยเห็นและไค้ยินไปต่าง ๆ นานา ชาวน้ำ(ชาวเล) กลัวผีเป็นทุนอยู่แล้ว เป็นพื้นฐาน เมื่อประสบกับเหตุการณ์เช่นนี้เขาจึงอพยพหลบหนีไปสิ้น ที่เหลืออยู่ในปัจจุบันมีเพียงส่วนน้อย เพิ่งโยกย้ายกลับมาในตอนหลัง เมื่อไช้ทรพิษหยุดระบาดแล้ว บางคนพากันรวบรวมเรืออพยพหลบหนีไปพาไช้ทรพิษติดไปด้วย ซึ่งในตอนแรกยังไม่ปรากฏอาการ เมื่อหนีไปอยู่ที่อื่นแล้ว จึงเกิดไช้ทรพิษขึ้นอีกก็พากันหลบหนีละทิ้งผู้ป่วยไว้ตามลำพังต่อไปอีก บางรายไม่ได้นำไปฟังเพราะกลัวจะติดโรคก็มี บางทีพาไปค้างไว้ที่ไกล ๆ ตามเกาะอื่น ๆ บาง แต่ส่วนมากนำไปฝังตามสุสานแถบนั้นเต็มไปหมด จากสาเหตุนี้ชาวน้ำ(ชาวเล) จึงกระจัดกระจายเป็นครั้งใหญ่ แต่ที่ตายไปด้วยไช้ทรพิษครั้งนี้นั้นมาก มิฉะนั้นชาวน้ำ(ชาวเล) คงจะเพิ่มขึ้นมาก เกาะต่าง ๆ ทางฝั่งตะวันตกชาวน้ำ(ชาวเล) คงอาศัยเต็มไปหมดแล้ว

จากหลายสาเหตุดังกล่าวมานี้ เป็นเหตุให้ชาวน้ำ(ชาวเล) อพยพไปอยู่ที่หมู่บ้านหัวแหลม (สังกะฮอ) ทางตอนไค้ของบานบอแทน เกาะจำ เกาะพีพี เกาะภูเก็ต เกาะอาคัง บานคลองควาว และแหลมกิ่ง ฯลฯ ชาวน้ำ(ชาวเล) ไค้อพยพไปอาศัยอยู่เกือบทุกเกาะ มีร่องรอยและหลักฐานบางอย่าง พอจะสันนิษฐาน

ไควาชาน้ำ(ชาวเล) ไคอพยไปอยู่ และชื่อเกาะต่าง ๆ ทางฝั่งตะวันตกเป็นที่
ที่รู้จักอย่างกว้างขวางในหมู่น้ำ ชาวเล เช่น เกาะชาวทะเลเหนือ เกาะชาวทะเล
ใต้ เกาะชาวทะเลรองใต้ เป็นต้น คนพื้นเมืองก็ยังเรียกอยู่ในปัจจุบัน
ชื่อเกาะต่าง ๆ ส่วนมากเพี้ยนมาจากภาษาชาวน้ำ(ชาวเล) เกือบทั้งสิ้น

ส่วนชาวน้ำ(ชาวเล) พวกสิงห์ไม่ทราบว่ไคอพยไปเมื่อใด พวกนี้
อาศัยอยู่ในจังหวัดพังงา เกาะหาคทรายดำ จังหวัดระนอง วิกตอเรียปอยต์
ในประเทศสังคมนิยมสหภาพพม่า ภาษาพูดผิดเพี้ยนไปจากชาวน้ำทั่วไปมาก
และพูดกันไม่ค่อยรู้เรื่อง

ศูนย์กลางของชาวน้ำ(ชาวเล) ในสมัยก่อน สันนิษฐานว่าอยู่ที่
หมู่บ้านบอแทน (เกาะลันตาใหญ่) ชาวน้ำ (ชาวเล) ทั้งหมดทุกแห่งจะมาเริ่ม
ชุมนุมทำพิธีลอยเรือ ในวันเพ็ญเดือน 6 และเดือน 11 (ขึ้น 14-15 และ
แรม 1 ค่ำ) ที่บริเวณหาดทรายหลังเกาะลันตาใหญ่ใกล้กับคลองพระแอะ มี
ผู้เล่าว่าในตอนที่เขายังเป็นเด็กเคยไปดูชาวน้ำ ทำพิธีลอยเรือ ชาวน้ำทุก
ครอบครัวจะพาสมาชิกทุกคนกรรเชียงเรือไม่ระกว่างกันทั่วทุกเกาะ มีเรือจอด
อยู่บริเวณหาดทรายมากมายเป็นแถวยาวเหยียดสุดลูกดก ชาวน้ำทำพิธีและ
ร้องรำทำเพลงรับสมาชิกที่มาร่วมชุมนุมกันอย่างสนุกสนาน เป็นเวลา 3 วัน
3 คืน แต่ละครอบครัวจะจัดเตรียมอาหารมาหากินกันที่นั่น สิ่งที่เหลืออยู่ใน
ปัจจุบันพอจะเป็นหลักฐานและสังเกตได้คือ บอน้ำจืดที่ชาวน้ำซุกไว้ใช้ในคอนั้น
ชาวบ้านยังคงเรียกบอน้ำ 2 แห่งนี้ว่า "บอน้ำชาวเล" อยุ่ริมหาดทราย
หมู่บ้าน เคี้ยวนี้ในการทำพิธีนั้นมีกะโตะ ซึ่งเป็นหัวหนาและเป็นที่เคารพนับถือ
ของพวกเขาทำพิธีนี้ และทำพิธีลอยเรือที่เกาะลันตาใหญ่เพียงแห่งเดียวเท่านั้น
พิธีดังกล่าวชาวน้ำทำมาเป็นเวลานานหลายชั่วบรรพบุรุษและไม่สามารถสืบทราบ
ไคว่า ไคเริ่มทำกันมาตั้งแต่เมื่อไร ครั้งหลังสุดที่กะโตะคนสำคัญได้ถึงแก่กรรมลง
ชาวน้ำกระจัดกระจายอยู่หลายแห่ง พิธีการลอยเรือจึงแยกกันทำตามความสะดวก

ปัจจุบันชาวบ้านทำพิธีลอยเรือที่บ้านเกาะอาดัง บ้านมอแหมน บ้านหัวแหลม และที่เกาะสิเหร่แล้วแต่หมอซึ่ง เป็นหัวหน้ากลุ่มจะดำเนินการขึ้น

สรุปไคว่ชาวน้ำ (ชาวเล) ได้อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทย นับเป็นเวลาหลายร้อยปี ยากแก่การสืบทราบได้ เนื่องจากไม่มีหลักฐานปรากฏ หรือยังเหลืออยู่ แต่สันนิษฐานไคว่ตามหมู่เกาะชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกของ ไทยนั้น กิ่งเดิมเป็นที่อยู่ของชาวน้ำ (ชาวเล) มาแล้วทั้งสิ้น ชาวน้ำ (ชาวเล) เป็นคนพื้นเมืองดั้งเดิมของเกาะมาก่อน ๆ ที่คนพื้นเมืองในปัจจุบันเข้าไปอาศัยอยู่ ชื่อสถานที่ต่าง ๆ ที่ยังเหลืออยู่และเป็นที่รู้จักกัน คือ "เกาะลันตา" ชาวน้ำ (ชาวเล) เรียกเกาะนี้ว่า "ปูเลาสาคัก" (ปูเลา แปลว่า เกาะ สาคัก แปลว่า ลักษณะหาคทรายเป็นแนวยาว อยู่ตรงบริเวณน้ำจืด ก้นหลังของเกาะ ติดต่อกับมหาสมุทรอินเดีย) เล่ากันว่าเมื่อครั้งเรือมาเกาะลันตาในสมัยก่อน แม่อยู่กลางทะเลก็สามารถมองเห็นเกาะ เห็นหาคทรายเป็นแนวยาวเหยียด แต่ไกล สังกัดได้ง่าย อีกประการหนึ่งทางด้านมหาสมุทรอินเดียมีคลื่นลมแรง คลื่นกระทบฝั่งเป็นระลอกก็สามารถมองเห็นแนวไคว่ชัดเจน เป็นเครื่องหมายในการเดินทางในสมัยก่อน ชาวจีนเรียกเกาะนี้ว่า "ลุนตักชู" (ลุน แปลว่า เขา, ตัก แปลว่า ไกล, สะควก ส่วนชู แปลว่า เกาะ) รวมความว่า เป็นเกาะ ที่มีภูเขาเป็นแนวยาว ชาวจีนคงจะมากาชายอยู่ในแถบนี้ในสมัยก่อนด้วยก็ไม่ อาจทราบไคว่เพียงแต่มีชื่อพ้องกันบ้างเท่านั้น ส่วนชาวมลายูเรียกเกาะนี้ว่า "ปูปูเลาตหาหยา" คำว่า "ลันตา" จะกร่อนมาจากภาษาไคว่ยังไม่เป็นที่ยุติ แต่ คำว่า "ปูเลาสาคัก" เป็นที่รู้จักกันในหมู่ชาวน้ำอย่างกว้างขวาง นอกจากนี้ ยังมีชื่อสถานที่อื่น ๆ ในเกาะนี้อีกมากมาย ซึ่งเป็นที่รู้จักของชาวน้ำ เช่น

"บ้านศาลาด่าน" ชาวน้ำ(ชาวเล) เรียกว่า "คูโป๊ะตาป้อ" เดิมเป็นสถานที่พักจอดเรือ มีหาคทรายยื่นออกไปพอเป็นที่กำบังคลื่นลมได้ คำว่า "ศาลาด่าน" เพิ่มมาเรียกในตอนหลัง ในสมัยที่มีการตรวจเรือสินค้า ซึ่งเดิน

ระหว่างจังหวัดภูเก็ต กระบี่ กันตัง เกาะลันตา และเกาะปีนัง

"แหลมกิ่ง" ชาน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า "ตาหยงกิดคัก" (ตนหยง แปลว่า แหลม, กิดคัก แปลว่า กิ่ง) เป็นแหลมกิ่งยื่นออกไปในทะเล ชาวบ้านเรียกแหลมน้ำว่า "แหลมคอกวาง" เดิมน้ำในเกาะนี้มีคอกวางชุกชุมมากถึงขนาดออกมาเที่ยวชมทะเลแถวบริเวณนี้

"บ้านคลองนิน" ชาน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า "ปาโตปายัก" (ปาโต แปลว่า หาด, ปายัก แปลว่า ยาว) ลักษณะบริเวณนี้เป็นที่ราบริมฝั่งมีหาดทรายยาว ชาวบ้านเรียกหมู่บ้านนี้ว่า "บ้านคลองนิน" เดิมมีต้นอินทนิลคนใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง ที่ริมคลองมีขนาดหลายคนโอบ ปัจจุบันตายเสียแล้ว อาศัยสัญลักษณ์เรียกชื่อหมู่บ้าน และกรอนมาเป็น "บ้านคลองนิน"

"คลองน้ำจืด" ชาน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า "สุเฆงฮายีตาเรอ" (สุเฆง) แปลว่า คลอง, ฮายี แปลว่า น้ำ, ตาเรอแปลว่าจืด) มีน้ำจืดตลอดปี แม่น้ำที่ไหลตรงปากคลองก่อนออกสู่ทะเลก็ยังจืดสนิท คลองนี้อยู่ทางคานตะวันตกของเกาะคานมหาสมุทรอินเดีย

"คลองบากันเคียง" ชาน้ำเรียกว่า "สุเฆงกรากาฮู" สุเฆง แปลว่า คลอง, กรากา แปลว่า ดิ่ง, ฮาฮู แปลว่า หมา) เดิมชาน้ำ (ชาวเล) ไต่พาหมาไปไล่ดิ่งแถวบริเวณนี้ซึ่งมีลิงชุกชุมมาก เป็นที่รู้จักกันในหมูชาน้ำ (ชาวเล) ควบกัน คำว่า "บากันเคียง" เป็นคำที่ชาวบ้านทั่วไปเรียกกันมีความหมายในทำนองนี้ เป็นสถานที่ตั้งทัพพักแรมของคนเดินทางในสมัยก่อน และจะมาจากภาษาอะไรก็ยากที่จะสืบนิษฐาน

บ้านหัวแหลมกลาง ชาน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า "ตะฮา" เป็นที่อยู่อาศัยดั้งเดิมของชาน้ำแห่งหนึ่งทางตอนใต้ของเกาะ ไม่ทราบว่ามีความหมายว่าอย่างไร ปัจจุบันหมู่บ้านนี้เหลือชาน้ำเพียง 3-4 ครัวเรือน

"เกาะคาน" ชวน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า "ปูเลาปาใต้" (ปูเลา แปลว่า เกาะ, ปาใต้ แปลว่า ละครคาน) พวกชวน้ำเลว้าเดิม igr เชียงเรือไปเอาไม้กระคานที่เกาะนี้มารองแฉเนื้อและเรียกกันในหมู่ ชวน้ำต่อมา

"เกาะมุก" ชวน้ำ เรียกว่า "ปูเลาคากังก" (ปูเลา แปลว่า เกาะ, คากังก แปลว่า เนื้อ) พวกชวน้ำ เลว้าในสมัยก่อนเมื่อไค้ศัควมา ก็นำไปแลที่เกาะนี้ และเรียกกันในหมู่ชวน้ำต่อมา ส่วนคำว่า "มุก" เป็นคำที่ชาวพื้นเมืองเรียกเนื่องจากเกาะนี้เดิม มีหอยมุกชุกชุมมาก เกาะ นี้อยู่ในจังหวัดศรีลังกา

"หัวแหลมสด" (แหลมโตนค) ชวน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า "คำหยงหลีเอ" (คานหยง แปลว่า แหลม, หลีเอ แปลว่า คอค) แหลมนี้มี มีลักษณะเป็นคอคคอคยื่นออกไปในทะเล ปลายแหลมนี้มีเกาะเรียกว่าเกาะหมอ เป็นที่ตั้งกระโจมไฟของทางราชการ ชาวบ้านเรียกแหลมนี้ว่า "แหลมโตนค" เพราะมีต้นโตนค ซึ่งชวน้ำ(ชาวเล) ปลูกไว้ในสมัยก่อน หลังจากพิธี ลอยเรือเสร็จแล้ว จึงมีต้นโตนคสง ๆ ทั้งสิ้น ประมาณราว 40-50 คน เหลืออยู่จนปัจจุบันนี้และมีอยู่เพียงแห่งเดียวเท่านั้น

"ตลาดศรี รยา" เป็นที่ตั้งวากาว่าเกอเกาะลันตาปัจจุบันชวน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า "ปาไทรยา" (ปาไค แปลว่า หาด, รยา แปลว่า เจ้า, เจ้านาย) หมายความว่า เป็นหาดที่อยู่ของเจ้านาย หรือของเจ้า ชวน้ำ(ชาวเล) เรียกชาวราชกรว่า "รยา" ทั้งสิ้น อำเภอนี้ตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2444 คำว่า "รยา" ภาษาชวน้ำยังมีปรากฏอยู่และกรอนมาเป็นคำไทย ปัจจุบันชาวบ้านเรียกตลาดแห่งนี้ว่า "ตลาดศรีรยา" โดยเดิม "ศรี" เขา ขางหน้า บางก็คักแปลงเป็นคำไทยเรียกว่า "ตลาดศรีพญา" ไปก็มี

เกาะอื่น ๆ ซึ่งเป็นที่รู้จักและมาจากภาษาชวน้ำ (ชาวเล) ที่อยู่ ในอำเภอมืองกระบี่ เช่น "เกาะพิพิ" ชวน้ำ เรียกว่า "ปูเลาปิอะปิ"

(ปูเลา แปลว่า เกาะ, ปิอะปิ เป็นชื่อของต้นไม้ชนิดหนึ่งตามภาษาชวมน้ำ (ชาวเล) ชอบขึ้นในบริเวณโคลนเลน ริมน้ำเดิมคล้ายคนล่ำๆ หรือ คนโกล่งกาง และมีอยู่มากมายในเกาะนี้) เกาะพีพีมีอยู่หลายเกาะ และ อยู่ห่างจากพื้นแผ่นดินใหญ่มาก ชาวบ้านเรียกเพี้ยนมาเป็น "เกาะพีพี"

"เกาะจำ" ชวมน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า "ปูเลากะจับ (ปูเลา แปลว่า เกาะ, ละจับ แปลว่า จาก) ในเกาะนี้เดิมมีคนจากมาก โดยมี ลักษณะคล้ายไมหวาย ตักทางมายกควยหวายเป็นต้นในรูขุมหลังคา ชาวบ้าน เรียกเกาะนี้ว่า "เกาะจำ" เพี้ยนมาจากคำว่า "ละจับ" เกาะจำเป็นเกาะ เล็ก ๆ หนาเกาะปู เดิมชวมน้ำอาศัยอยู่ ปัจจุบันกลายเป็นเกาะร้าง ชวมน้ำ (ชาวเล) อพยพมาอยู่ที่เกาะปู แต่ชาวบ้านก็ยังคงเรียกดินที่ที่อยู่ใหม่ ของชวมน้ำ (ชาวเล) ว่า บ้านเกาะจำอีกสถานที่แห่งใหม่นี้ชวมน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า ปูเลาลักอะตอย (ปูเลา แปลว่า เกาะ, ลัก แปลว่า นกชนิดหนึ่ง คล้ายเหยี่ยว ตัวสีขาว ชอบกินปลาในทะเล ชาวบ้านนกกชนิดนี้ว่านออก ออกอะตอย แปลว่า เกาะ, จับอยู่) กล่าวกันว่าในสมัยก่อน มีนกกออกตัวหนึ่ง มาเกาะอยู่ที่ต้นไม้ ที่บริเวณหมู่บ้านนี้ จะบินออกไปหากินที่ไหนก็ตาม จะกลับมาเกาะและนอนอยู่ที่หมู่บ้านเกาะจำปัจจุบันคือสถานที่ที่นกกออกมาเกาะเป็นประจำ

"เกาะสิบอยา" ชวมน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า "ปูเลาพช่า" (ปูเลา แปลว่า เกาะ, พช่า แปลว่า จระเข้) กล่าวกันว่า เดิมในแถบนี้มีจระเข้ชุกชุม เกาะนี้อยู่ใกล้กับฝั่ง มีอ่าวแคบ ๆ ปัจจุบันเป็นชื่อตำบล เดิมขึ้นกับอำเภอ เกาะตันตา แต่เนื่องจากถาวรคมนาคมไม่มายากลำบาก จึงได้โอนไปขึ้น กับอำเภอเมืองกระบี่จนปัจจุบัน

"เกาะภูเก็ต" ชวมน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า "ปูเลาเต่าซ่า" (ปูเลา แปลว่า เกาะ, เต่าซ่า แปลว่า สถานที่หรือดินที่พวกเขาเลือกที่

พอใจแล้ว ชอบที่จะอาศัยอยู่ กล่าวคือ ไค่พวยพวเรื่อนไปทำมาหากินตาม
เกาะต่าง ๆ ทุกแห่งแล้ว เกาะนี้มีความสะดวกสบายมากกว่าที่อื่น สะดวกใน
การนำสิ่งของที่หามาได้ไปแลกเปลี่ยนเครื่องบริโภคและอุปโภค ที่นี้ก็สามารถ
ทำมาหากินได้ตลอด มีทุนและคนพื้นเมืองคอยช่วยเหลือ ปัจจุบันคำนี้เพี้ยนมาเป็น
คำว่า "ทุงคา" เป็นชื่อหมู่บ้านในอำเภอเมืองภูเก็ต และที่หมู่บ้านนี้เดิมเป็นที่ตั้ง
เมืองภูเก็ต ชาวมลายู เรียกเกาะภูเก็ตว่า "ปูลาบูคิต" แปลว่า เกาะที่มี
ภูเขาสูง และคำนี้ก็เพี้ยนมาเป็น "ภูเก็ต" ในปัจจุบัน แต่คำว่า "ปูลาเต๊ะซา"
เป็นที่รู้จักกันในหมู่นักเดินเรืออย่างกว้างขวาง นอกจากนี้ยังมีสถานที่อื่น ๆ
ที่เป็นที่รู้จักของชาวน้ำ (ชาวเล) เช่น "หาดราไวย์" ชาวน้ำ (ชาวเล)
เรียกว่า "ปาไคราไวย์" (ปาไค แปลว่า หาด, ราไวย์ แปลว่า เบ็ด)
สันนิษฐานว่าเดิมแถบบริเวณนี้มีการตกเบ็ด หากุ้งหาลากันมาก ปัจจุบันคน
พื้นเมืองยังเรียกเบ็ดตกปลาชนิดหนึ่งว่า เบ็ดราไวย์ ราไวย์ เป็นตำบลใน
อำเภอเมืองภูเก็ต ริมทะเลมีหาดทรายสวยงาม เป็นสถานที่ท่องเที่ยวพักผ่อน
หย่อนใจของนักท่องเที่ยว จากการสันนิษฐานของคนบางทีว่าราไวย์มาจากคำศัพท์
เดิมว่า กะลาราวอ หรือกราระวอ ระวอหรือราวอ ออกเสียงเพี้ยน
เป็น ระวอ ระเวย กราระวอ กระไวย์ กราไวย์ ราไวย์ เครื่องมือ
ในการประมงชนิดหนึ่งของพวกชาวน้ำ (ชาวเล) ใช้สำหรับจับกุ้ง คือระวะ หรือระวะและ
และยังมีอยู่ในปัจจุบัน "หาดสุรินทร์" ชาวน้ำเรียกว่า "ปาไคปาตัก" (ปาไค
แปลว่าหาด, ปาตัก ไม่ทราบความหมายว่ามีประวัติมาอย่างไร

"อ่าวสะป้า" ชาวน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า "ตะโลสะป้า" "กะทุ"
เป็นชื่ออำเภอในจังหวัดภูเก็ต สันนิษฐานว่ามาจากคำว่า "กระบาดู" โดยออก
เสียงเพี้ยนจากเดิมมาเป็นกราคู กระทุ กะทุ กะทุ เพิ่มวรรณยุกต์เข้าไป
เพื่อให้มีความหมายในภาษาไทย อีกแง่หนึ่งสันนิษฐานว่ามาจากคำ "กราชาคู"
ซึ่งหมายความว่า เป็นอ่าวแห่งแรกที่มาพบ

"กลาง" เป็นชื่ออำเภอในจังหวัดภูเก็ต เป็นคำที่เพี้ยนมาจากภาษาพม่า จากคำเดิมว่า "กลาง" ซึ่งชาวพม่าไซเรียกชาน้ำ(ชาวเล) ที่อาศัยอยู่ในแถบนี้

"เกาะสิเหร่" ชาน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า "ปูเลาสิเหร่" (ปูเลา แปลว่า เกาะ, สิเหร่ แปลว่า พลุ) ในสมัยก่อนมีการปลุกพลุที่เกาะนี้มาก ชาน้ำไปหาพลุที่นี่เพื่อไปคืนกับหมาก เกาะนี้แยกออกจากเกาะภูเก็ต โดยลำคลองเล็ก ๆ สันนิษฐานว่า เดิมเป็นดินแดนดินเดียวกันกับเกาะภูเก็ต ชาน้ำ(ชาวเล)บางพวกออกเสียงคำว่า"สิเหร่" เป็น "สิเร" ก็มี ซึ่งคู่กับ "ปูเลาปิ้ง" หรือ "ปูเลาปิแน"(เกาะหมาก) นั่นเอง

"บ้านไทยใหม่" เป็นชื่อหมู่บ้านชาน้ำในอำเภอท้ายเหมือง จังหวัดพังงา ชาน้ำ (ชาวเล) เรียกว่า "ปาไคมากรี" ชาวพื้นเมืองเรียกว่า "หาดบางคลี" ไม่ทราบว่ามีประวัติความเป็นมาอย่างไร

"เกาะอาคัง" เป็นคำเรียกของคนพื้นเมืองและทางราชการชาน้ำ (ชาวเล) เรียกเกาะนี้ว่า "ปูเลาอาคยาค" (ปูเลา แปลว่าเกาะ, อาคยาค เป็นคำที่เพี้ยนมาจากคำว่า Dyaks หรือ Dayaks ไคแกชวาคยัก) หรืออีกนัยหนึ่งคำว่า"อาคยาค" นี้ คงจะมาจากเรียกชื่อสถานที่ที่ไช้ประกอบพิธีกรรม มีไม้ปักไว้ทำคยวไม้คี่ขวางเป็นรูปกากบาท ปลาย 3 ด้านผูกคยวใบกะพ้อ คล้ายกับไม้กางเขนไช้ปักไว้ในขณะทำพิธีลอยเรือ เป็นเครื่องชิด ขวางปักเป้ายันตราย ชาน้ำ(ชาวเล)แถบเกาะอาคังต่างมารวมชุมนุมกันที่นี่ และ เรียกสถานที่นี้ว่า "ปูเลาอาคยาค" ตามชื่อของเครื่องหมายดังกล่าว

ชาน้ำ(ชาวเล)อาศัยอยู่ตามเกาะต่าง ๆ ทั่วไป นับตั้งแต่ประเทศสังคมนิยมสหภาพพม่าจนถึงเกาะบอร์เนียว แต่เฉพาะที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยที่อยู่เป็นส่วนน้อย ชาน้ำ(ชาวเล) ที่พบในเขตไทยนั้น เป็นนักพเนจรก็จริง แต่ไม่ท่องเที่ยวไปไกล และมักจะกลับมาถิ่นที่เคยอยู่ อาศัยอยู่ในเรือเล็กยาวประมาณ 7 เมตร (หรือ 3 วา 2 ศอก) พอจุไค 2 คน ด้วเมี้ยกับลูกอีกราว 6 คน บางครั้งก็ต้องอยู่บนบกชั่วคราวเพื่อซ่อมเรือ ชุกเครื่องมือจับสัตว์น้ำ และ

เวลาที่ลมฟ้าอากาศไม่ดี ปัจจุบันมีชาวน้ำ(ชาวเล)อยู่ประมาณ 400 ครอบครัว 2,300 คน อาศัยกระจุกกระจายตามเกาะ และชายฝั่งทะเลในจังหวัดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

จังหวัดสตูล

อาศัยอยู่ในหมู่เกาะอาดัง ตำบลเกาะสาหร่าย อำเภอเมืองจังหวัดสตูล ประกอบด้วยหมู่เกาะใหญ่น้อย 24 เกาะ โดยเฉพาะในเกาะหลีเป๊ะ (หลีเป๊ะ แปลว่า แบน,ราบ) มีชาวน้ำ(ชาวเล) อาศัยอยู่มาก นอกจากนี้อาศัยอยู่ในเกาะตง เกาะเหล็ก เกาะหินจาน เกาะมูโละนอก เกาะกาหลัง เกาะอุเสิน และเกาะสาหร่าย รวมกันประมาณ 62 ครอบครัว 587 คน

สมัยไทยยกดินแดนคืนคืนตรังกาน ไทรบุรี (รวมทั้งปักษ์ ในสมัยรัชกาลที่ 5 พ.ศ.2452) ให้อังกฤษหมู่เกาะอาดังเป็นดินแดนที่อังกฤษต้องการ แต่ด้วยความสามารถของเจ้าเมืองสตูลในสมัยนั้น ได้นำชาวน้ำ(ชาวเล)จากเกาะสิเหร่ จังหวัดภูเก็ต จากเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ ไปตั้งบ้านเรือนอยู่ในเกาะอาดัง และยืนยันต่ออังกฤษว่า เกาะนี้เป็นของไทย มีคนไทยทำมาหากินอยู่ และเมื่อแบ่งปันพรหมแดนกันใหม่ ได้ถือเอาสันปันน้ำตกระหว่างลำน้ำปักษ์และลำน้ำปยู ในจังหวัดสตูลเป็นแนวแบ่งจากสาเหตูกังกลาว และสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของชาวน้ำแตกต่างไปกับพวกมลายู ดินแดนส่วนนี้จึงยังคงเป็นของไทยอยู่จนปัจจุบัน

ผู้นำชาวเกาะอาดังคนแรก ชื่อ นายสิทธิ หาญทะเล. (ชาวน้ำหรือชาวเล เรียกว่า โตะคงหรือ) นามสกุลหาญทะเลนี้ ผู้ว่าราชการจังหวัดสตูลสมัยนั้นเป็นผู้ตั้งให้ชาวเกาะอาดังทุกคนใช้นามสกุล"หาญทะเล" กันทั้งเกาะ นอกจากผูกพมมาภายหลัง ก็จากเกาะลันตา เกาะพีพี เกาะสิเหร่ มีใช้นามสกุล "ทะเลเล็ก" แต่ก็ไม่แน่นอนเสมอไป นักเรียนโรงเรียนเกาะอาดังใช้นามสกุลหาญทะเลประมาณ 80% ทะเลเล็ก 10% นอกนั้นใช้นามสกุลอื่น ๆ

จังหวัดกระบี่

อำเภอเกาะลันตา อาศัยอยู่ในเกาะลันตาใหญ่ ตำบลเกาะลันตาใหญ่ 2 แห่งคือ ที่หมู่บ้านหัวแหลมสุด (ฝั่งตะวันออก) และบ้านหัวแหลมกลางแห่งหนึ่ง กับที่หมู่บ้านศาลาดาน (แหลมคอกวาง, กลองควาว และบ่อแหน) แยกกันอยู่ที่หมู่บ้านศาลาดานและท้ายเกาะ ประมาณ 110 ครอบครัว 500 คน

อำเภอเมืองกระบี่ อาศัยอยู่ที่เกาะพีพี ตำบลอ่าวนาง เกาะจำ (เกาะปู) ตำบลศรีบ่อยารวมกันประมาณ 36 ครอบครัว 170 คน

จังหวัดภูเก็ต

อาศัยอยู่ที่เกาะสิเหร่ หาดราไวย์ หาดถักรไชย บ้านสะพาน มีอยู่ประมาณ 134 ครอบครัว 700 คน

จังหวัดพังงา

อาศัยอยู่ที่หาดบางคลี (ป่าไต่มาควรี) หรือบ้านไทยใหม่ ตำบลบางคลี อำเภอท้ายเหมือง มีประมาณ 50 ครอบครัว 300 คน

นอกจากนี้มีส่วนอาศัยอยู่ตามเกาะในจังหวัดระนอง อพยพไปมาในระหว่างเขตแดนไทยกับพม่าเป็นการยากแก่การสำรวจ ซึ่งส่วนมากเป็นชาวน้ำ (ชาวเล) พวกสิงห์

การตั้งบ้านเรือนและที่อยู่อาศัย

ในสมัยก่อนชาวน้ำอาศัยอยู่ในเรือ บางคราวก็ขึ้นมาพักแรมบนชายหาด ใต้เพิงชั่วคราว ครั้นเมื่อเร็ว ๆ นี้ หลายคนก็ตั้งหลักแหล่งเป็นหมู่บ้านตามชายทะเลขึ้น แม้กระนั้นก็ยังมียกหลายคนที่ย้ายจากที่แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่งที่พักของนักท่องเที่ยวทำควยใบปาล์มจากมะพร้าว ตาล และลาน

ระบบครอบครัวและความสัมพันธ์ของสมาชิก

โครงสร้างของครอบครัวชาวน้ำ (ชาวเล) เป็นครอบครัวขนาดปานกลาง ในครอบครัวหนึ่งมีบิดามารดาบุตรและบุพการีอยู่ร่วมกัน แต่ในช่วงลูกหลานเมื่อแต่งงาน หรือมีครอบครัวใหม่ก็จะแยกออกไปตั้งบ้านเรือนอยู่ไกล ๆ หรือติดต่อกันในหมู่บ้านนั้น เนื่องจากบ้านเดิมคับแคบ ไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้หลายครอบครัว เป็นลักษณะครอบครัวแบบขยาย (Extended family)

การหาอาหารและการประกอบอาชีพ

อาหารหลักของชาวน้ำ (ชาวเล) คือข้าวและสิ่งที่พึงหาได้ในท้องดิน หรือได้รับมาจากการแลกเปลี่ยน แต่เคยครอบครัวที่จะได้รับประทานอาหารวันละ 3 มื้อ ส่วนมาก 1-2 มื้อเท่านั้น เขาฝึกและอดทนจนเคยชิน บางวันไปรับจ้างไปทำงาน ไม่นานชาวน้ำก็มี บางก็ชอบดื่มเหล้าขาว ชาวน้ำ (ชาวเล) ชอบกินอาหารเกือบทุกอย่าง ไม่ถือหรือเว้นอาหารบางประเภทเหมือนคนอิสลาม อาหารโปรดชิ้นส่วนมากได้จากผลิตผลทางทะเล เป็นอาหารที่หามาได้เอง โดยไม่ต้องซื้อ นอกจากนั้นก็หามาจากป่าบาง

การแต่งกายและเครื่องประดับ

ในสมัยก่อน การแต่งกายผู้ชาย ชอบนุ่งผ้าเตี่ยวไม่สวมเสื้อ ผู้หญิงชอบนุ่งผ้ากระโจมอกคลุมถึงหัวเข่า ส่วนมากใช้ผ้าโสร่ง หรือผ้าถุงไม่คอยสวมเสื้อเช่นกัน ชาวน้ำ (ชาวเล) พวกสิงห์ถึงเคยไม่สวมเสื้อ ผู้หญิงแม่จะโตเป็นสาวก็ยังไม่สวมเสื้อ การแต่งเนื้อสาวเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตอนหลัง ไม่นานจะอายุหรือต้องปกปิดแต่ประการใด ส่วนเครื่องประดับก็ไม่มีอะไรมากมาย

การแต่งกายในสมัยปัจจุบัน นี้ว่าโลกพัฒนาและเลียนแบบคนพื้นเมืองเป็นอันมาก บางคนเราจะมองไม่ออกเลยว่า เขาเป็นชาวน้ำ (ชาวเล) ถ้าเขาไม่พูดคุยกันในขณะที่ออกไปตลาด ย่านชุมนุมชนเขาจะแต่งกายแบบชาวพื้นเมืองทุกประการ

สุขภาพอนามัยและการรักษาพยาบาล ในสมัยดั้งเดิมการตั้งบ้านเรือน
 อยู่รวมกันเป็นกลุ่มก้อน ไม่เป็นสัดส่วนและมักจะสกปรก แมว่าจะอยู่ริมชายหาด
 ก็ยังมีน้ำคร่ำขังอยู่ใตุน้บ้าน ไม่รู้จักระบายน้ำ แควบางแห่งธรรมชาติและพื้นที่
 อำนวยก็ไม่ค่อยสกปรกนัก เช่นเป็นพื้นที่ลาด แมบ้านมักจะมิดดินเหนียว ส่วนมากมัก
 จะเป็นกลิ่นคาวปลา สิ่งปฏิกูล เนื่องจากขาดการแนะนำ อิทธิพลภายนอกยังเข้า
 ไปไม่ถึง ในสมัยปัจจุบันที่อยู่อาศัยเป็นสัดส่วนเป็นกลุ่มก้อน มีความเป็นระเบียบ
 เรียบร้อยสวยงามขึ้น บ้านมักจะหันหน้าออกสู่ทะเล มีขนาดพอ ๆ กัน รู้จักรักษา
 ความสะอาดบ้านเรือน รู้จักปลูกไม้ประดับ กัดแปลงธรรมชาติให้สวยงาม เติ่ง
 สิ่งที่เป็นปฏิกูล แควบางแห่งบริเวณหมู่บ้านยังมีกลิ่นเหม็น ขาวน้ำ(ขาวเล) ยังไม่
 รู้จักใช้สวมให้เป็นที่ถูกสุขลักษณะ กานอนอนามัยส่วนบุคคล ขาวน้ำ(ขาวเล) ทั่ว ๆ ไป
 มีสุขภาพแข็งแรง สมบูรณ์ เพราะได้รับอากาศบริสุทธิ์จากทะเล มีอาหารโปรตีน
 จากทะเล

โรคร้ายที่เป็นกันมาก ไก่แก่ โรคผิวหนัง มีลักษณะเป็นขุย สาเหตุจาก
 ขาวน้ำ (ขาวเล) ไม่ค่อยอาบน้ำ เพราะน้ำหายากต้องไปเอามาจากที่ไกล ๆ
 นอกจากนั้นมีไข้ทรพิษในสมัยก่อน แต่ปัจจุบันไม่มีแล้ว ส่วนใหญ่จะเป็นไขมาเลเรีย
 กันมาก เนื่องจากชายฝั่งทะเลตะวันตกของประเทศไทย มีฝนตกชุกชุม
 ขาวน้ำ(ขาวเล) ไม่รู้จักใช้มุ้ง ส่วนเล็ก ๆ จะเป็นโรคทางเดินอาหาร และระบบ
 หายใจ เช่น โรคท้องร่วงและไข้หวัด ส่วนคนสูงอายุมักจะเป็นเกี่ยวกับหูและตา
 เช่น หูตึง ตาพร่า

การคลอด อนามัยเด็กและการเลี้ยงดู การคลอดทำด้วยความยาก
 ไม่มีผู้คอยช่วยเหลือ หมู่บ้านหนึ่งมีผู้ที่ทำคลอดได้เพียงคนเดียวเท่านั้น อย่างมาก
 ก็มีลูกมือฝึกไว้รับช่วงในโอกาสต่อไปได้เพียง 1 คน เพราะส่วนมากไม่ค่อยมีใครยอม
 รับหน้าที่อันนี้ แต่ที่จำต้องรับในฐานะเป็นลูกหลาน เนื่องจากกลัวครุ (หมอซึ่ง
 เป็นบรรพบุรุษ) จะลงโทษเอา บางคนคลอดลูกมีรกค้างอยู่ถึง 4-5 วัน เขาก็จะ
 ไปหาหมอของพวกเขาที่มีความชำนาญ ไกลแสนไกลก็อุตสาหกรรเร่งรีบเร็วไป

ในกลุ่มหมอต้าแย้มหม้อที่มีความสามารถที่ช่วยคนทีกลอกรกต่างมาแล้ว โดย
ให้ทานยาที่ทำควยราลไมรอกชีวิตมาได้หลายคน

สำหรับทารกแรกคลอดใหม่ ๆ เขาได้รับประทานน้ำผึ้งรวงเพื่อถ่ายของ
เสียในท้องออก ในระยะแรกเขาจะให้กินนมมารดาไปจนกว่าจะแข็งแรง จึงให้
รับประทานข้าวสุกเปล่า ๆ ไม่ผสมอะไรเลย

การศึกษาอบรมและการสร้างบุคคลิกภาพให้แก่สมาชิก ในสมัยก่อนการ
ให้การศึกษาอบรม และการสร้างบุคคลิกภาพให้แก่สมาชิกในกลุ่มเป็นหน้าที่ของหัวหน้า
ครอบครัว อันได้แก่บิดามารดา ผู้ปกครอง หัวหน้ากลุ่ม เป็นผู้ให้การถ่ายทอดวัฒนธรรม
ซึ่งเป็นไปโดยไม่มีพิธีรีตอง ครอบครัวนับว่าเป็นสถาบันที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อ
ชีวิต ความเป็นอยู่ของเด็กและคนหนุ่มสาว และสามารถรักษาประเพณีแบบแผนดั้งเดิม
ไว้ได้มาก ไม่มีอิทธิพลภายนอกเข้ามาปะปน เพราะไม่มีวัฒนธรรมหรืออิทธิพล
ภายนอกเข้ามาแทรก ทั้งนี้สัจใจคอของเขาไม่ชอบคบค้าสมาคมกับผู้อื่น เรื่องราว
ที่อบรมให้สมาชิกเรียนรู้ มักเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เช่น การทำมา
หากิน การสร้างที่อยู่อาศัย การรักษาพยาบาลผู้ป่วย ระเบียบประเพณีของกลุ่ม
หน้าที่ของสามีภรรยาในครอบครัว ความประพฤติโดยทั่ว ๆ ไป ความเชื่อ
ตลอดจนความมุ่งหมายของชีวิต ฯลฯ

ปัจจุบันชาวบ้าน (ชาวเล) ได้ส่งบุตรหลานให้เข้าศึกษาในโรงเรียนแล้ว
ก็ตาม แต่สถาบันทางครอบครัวยังมีอิทธิพลต่อสมาชิกอยู่มาก ส่วนทางโรงเรียน
ได้แบ่งเบาภาระช่วยเหลือด้วย จากเดิมชาวบ้าน (ชาวเล) ไม่รู้หนังสือไม่สามารถ
อ่านออกเขียนได้

ปัจจุบันมีเด็กชาวบ้าน (ชาวเล) ที่จบชั้นประถมศึกษาตอนต้นเกือบทุกบ้าน
และสามารถส่งบุตรหลานเรียนต่อได้ถึงชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มันสมองของ
ชาวบ้าน (ชาวเล) สามารถเรียนต่อได้ถึงชั้นมัธยมศึกษาหรือสูงกว่านั้น แต่ขาดแคลน
ทุนทรัพย์ที่จะส่งเสริมและไม่ยอมออกจากบ้านไป

คติชาวบ้าน ในหมู่บ้านชาวน้ำ(ชาวเล) มีนิทานที่เล่าสืบต่อกันมาหลายช่วงบรรพบุรุษ ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับความเป็นมา การทำมาหากิน ความศรัทธาศีลธรรมของคะโตะที่เขานับถือ เรื่องผีसाง เรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติ บางเรื่องก็เชื่อเลื่อนลอย เล่าสืบต่อกันมาเรื่อย ๆ คติเหล่านี้ใช้เป็นหลักในการอบรมสมาชิกและควบคุมความประพฤติ ทำให้คนในกลุ่มเกิดความกลัวและยอมรับนับถือ

ลักษณะนิสัยใจคอ ค่านิยม สิ่งที่ชาวน้ำ(ชาวเล) ยึดถือเป็นค่านิยมประจำหมู่บ้าน คือความซื่อสัตย์ ชาวน้ำ(ชาวเล) มีความซื่อสัตย์ต่อกันมาก ชาวน้ำ(ชาวเล) มีนิสัยเป็นสุภาพ ไม่เกะกะ ไม่มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกัน มีความสามัคคีกัน มีงานการอะไรก็ช่วยเหลือกันอย่างเต็มที่

ชาวน้ำ(ชาวเล) นับถือผู้มีอำนาจ ผู้ที่มีฐานะสูงกว่าทุกคนจะเชื่อฟังหัวหน้าของตน หัวหน้าครอบครัวลดหล่นกันไป ชาวน้ำ(ชาวเล) โดยทั่วไปเป็นคนพุ่มเฟือย ไม่รู้จักเก็บหอมขอมทรัพย์ ยังยึดถือชีวิตแบบดั้งเดิม หาไปกินไป ไม่รู้จักสะสม ค่านิยมเหล่านี้ปลูกฝังมานานยากที่จะแก้ไข

ศาสนาและความเชื่อ ชาวน้ำ (ชาวเล) เป็นชนที่ไม่มีศาสนา สาเหตุที่เที่ยวเร่ร่อน อารยธรรมและอิทธิพลของศาสนาแผ่ไปไม่ถึง พวกเขาไม่มีความเชื่อทางผีसाงอย่างฝังแน่น จะเจ็บป่วยอย่างไร ยาก็ไม่ยอมซื้อยารักษาต้องใช้วิธีการไล่มผี ยังถือว่าการป่วยนั้นคือผีกิน ชาวน้ำ(ชาวเล)กลัวผีมาก

ในตำนานปรากฏการณ์ตามธรรมชาติที่เกิดขึ้น เช่น ฝนตก พายุพัด พายุเข้า ภูเขา ภูเขา ชาวน้ำ(ชาวเล) มีความกลัว ถือเป็นเรื่องการลงโทษของผีसाง เขามีความเชื่อในเรื่องของวิญญาณเช่นกัน กวางคอกหรือผีพุ่งไต้เห็นถือเป็นปรากฏการณ์ของผีซึ่งเขาเรียกว่าผี

ภาษา ขาวน้ำ(ชาวเล) มีภาษาพูดที่เป็นของตัวเองโดยเฉพาะ แต่ไม่มีภาษาเขียน มีสำเนียงคล้ายภาษามลายูและอินโดนีเซีย เขาพูดภาษาอินโดนีเซียได้เพียงบางคำ และภาษามลายูได้เพียงบางคำ แต่สำเนียงผิดเพี้ยนไป บางคำเขาสร้างขึ้นมาเองอยู่ในวงแคบ ๆ มีศัพท์น้อยคำ เนื่องจากวิทยากรไม่เจริญ คำที่สร้างขึ้นมาเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับชีวิตอาชีพการงานของเขาเท่านั้น สันนิษฐานว่าภาษาของขาวน้ำ(ชาวเล) เป็นภาษาตระกูลดราวิด-อินโดนีเซีย กลุ่มภาษามลายู สาขาภาษาอินโดนีเซีย ซึ่งมีพวกชวา บาหลี มาตุรัส มัลลันดี บูลิส กยัค และอื่น ๆ ตามเกาะต่าง ๆ พกอยู่มาก

ขนบธรรมเนียม แบบแผนและประเพณี ขาวน้ำ(ชาวเล) ไม่มีอะไรมากมาย นับตั้งแต่ระยะวัยแรก ไม่มีพิธีการโกนผมไฟ ไม่มีพิธีการบวงสรวง การคลอดไม่มีพิธีรีตอง ประเพณีการแต่งงาน ถือเป็นเรื่องสำคัญในชีวิต หนุ่มสาวจะนิยมแต่งงานเมื่อมีอายุระหว่าง 14-17 ปี ในเรื่องการเลือกคู่ครอง ขาวน้ำ(ชาวเล) มีอิสระเสรีในการเลือกคู่ครอง

การเปลี่ยนแปลงทางขนบธรรมเนียมประเพณี ขาวน้ำ(ชาวเล) ได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก เพราะได้รับอิทธิพลจากคนพื้นเมือง ประเพณีของเขาไม่แข็งพอที่จะต่อสู้วัฒนธรรมภายนอกได้ กลุ่มเขาเกิดการเรียนรู้อะไรและปรับรู้อยู่เสมอ ประเพณีต่าง ๆ มักผสมกลมกลืนกันใจของเขาสวมกับของใหม่ เช่น ประเพณีการแต่งงาน เอาแบบไทยบ้าง อีสตามบ้าง

ด้านอาชีพได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม เช่น เดิมเก็บเกี่ยวผลผลิตจากธรรมชาติมาบริโภค ไร้สอย ไร้วิธีการง่าย ๆ กลับใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ เขารวย

ภาคผนวก ข.
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

ของนี้สำหรับใช้
ในสำนักงานเท่านั้น
แบบสัมภาษณ์เลขที่

1 2 3

บัตรเลขที่

4

5

6

ผู้ตอบสัมภาษณ์ บ้านเลขที่

หมู่ที่

ตำบล

จังหวัด

ผู้สัมภาษณ์

ชื่อ

สกุล

พักอยูบ้านเลขที่

ตำบล

อำเภอ

จังหวัด

ผู้ตรวจทาน

ชื่อ สกุล

กำหนดรหัสจังหวัดดังนี้

1 = กระบี่

2 = พังงา

3 = ภูเก็ต

4 = ตรัง

5 = ระนอง

6 = สตูล

1 = อำเภอเมือง 2 = อำเภอเกาะลันตา

1 = อำเภอตะกั่วป่า 2 = อำเภอท้ายเหมือง

1 = อำเภอเมือง 2 = อำเภอถลาง

แบบสัมภาษณ์

เรื่อง การเจริญพันธุ์ของสตรีชาวเล

ผู้ตอบสัมภาษณ์ ได้แก่ สตรีที่แต่งงานแล้ว อายุตั้งแต่ 15-49 ปี ไม่ว่าจะอยู่กับสามีหรือไม่ก็ตาม ซึ่งเป็นชาวเล (ชาวนำหรือชาวไทยใหม่ หรือชาวทะเล) ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดกระบี่ พังงา ภูเก็ต

คำชี้แจง ให้เขียน ล้อมรอบหมายเลขหน้าข้อความตรงกับที่ผู้ตอบสัมภาษณ์ตอบหรือเขียนข้อความลงในช่องว่างที่กำหนดให้ เมื่อผู้ตอบสัมภาษณ์ตอบมา

101.	จำนวนคนที่อาศัยอยู่เป็นประจำในครอบครัวท่านมีทั้งหมด	คน	7
101.1	เป็นผู้ชาย	คน	8
101.2	เป็นผู้หญิง	คน	9
101.3	มีเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี	คน	10
101.4	มีหญิงอายุ 15-49 ปี	คน	11
101.5	มีหญิงที่แต่งงานแล้ว	คน	12
102.	ท่านอยู่กับใครบ้างในครอบครัวของท่าน (เลือกวงกลมได้เพียง 1 ข้อ)		13 14
1.	อยู่คนเดียว		
2.	สามี ภรรยา		
3.	สามี ภรรยา ลูก		
4.	สามี ภรรยา พ่อสามี แม่สามี ลูก		
5.	สามี ภรรยา พ่อภรรยา แม่ภรรยา ลูก		
6.	สามี ภรรยา พ่อสามี ลูก		
7.	สามี ภรรยา พ่อภรรยา ลูก		
8.	สามี ภรรยา แม่ภรรยา ลูก		
9.	สามี ภรรยา แม่สามี ลูก		

10. แม่ ลูก
11. พ่อ ลูก
12. อื่น ๆ (โปรดระบุให้ชัดเจน)
103. ขณะนี้ท่านอายุเท่าไร (อายุครบรอบปีหลังสุด) ปี 15 16
- 103.1 ท่านสมรสครั้งแรกเมื่ออายุ ปีมาแล้ว 17 18
- 103.2 สามีของท่านขณะนี้อายุได้ ปี (อายุครบรอบปีหลังสุด) 19 20
- 103.3 ท่านสมรส (แต่งงาน) มา ปีแล้ว 21 22
104. ปัจจุบันท่านยังอยู่กับสามี ใจหรือไม่ 23
1. ใจ
2. ไม่ใจ
- 104.1 ถ้าไม่ได้อยู่กับสามีเพราะสามีของท่านได้เป็นอะไรไป (เลือกวงกลมได้เพียง 1 ข้อ) 24 25
1. ตาย 2. พยาหรือแยกกันอยู่
3. ย้ายไปทำงานที่อื่น 9. ไม่ตอบ
105. ท่านเคยตั้งครรภ์มาแล้ว ครั้ง 26 27
- 105.1 มีบุตรเกิดรอด¹ คน 28 29
- 105.2 มีบุตรที่มีชีวิตอยู่² คน 30 31
- 105.3 มีบุตรที่ตายไปแล้ว คน 32

¹ บุตรเกิดรอด หมายถึงบุตรเกิดมาจากท้องมารดาและยังมีลมหายใจอยู่ ถึงแม้จะมีลมหายใจเพียงวินาทีเดียวก็ตาม

² บุตรมีชีวิตอยู่ หมายถึงบุตรที่ยังมีอยู่ในขณะที่ทำการสัมภาษณ์ ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็ตาม

105.4	ท่านคล่องบุตรครั้งสุดท้ายเมื่อ	ปีมาแล้ว	33	34
105.5	บุตรคนสุดท้ายของท่านเกิดเมื่อ คิดเป็นเดือนใด	เดือนแล้ว	35	36
106.	ท่านเคยแหงลูกมา	ครั้ง	37	
106.1	ท่านเคยทำแหง	ครั้ง	38	
106.2	ท่านคล่องบุตรตายมาจากในท้อง	ครั้ง	39	
107.	บุตรของท่านที่มีชีวิตอยู่ในปัจจุบันนี้รวมทั้งหมด	คน	40	41
107.1	เป็นผู้ชาย	คน	42	
107.2	เป็นผู้หญิง	คน	43	
108.	เวลาท่านคล่องบุตร ท่านคล่องที่ไหน (ให้วงกลมไ้มากกว่า 1 ข้อ			
	วงตามที่ผู้ตอบสัมภาษณ์ตอบมา)			
	1. ที่บ้านของท่านเอง		44	45
	2. ที่บ้านหมอคำแย			
	4. ที่สถานีอนามัยใกล้บ้านที่สุด			
	8. ที่โรงพยาบาลประจำอำเภอ			
	16. ที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด			
108.1	ผู้ที่ทำคล่องให้ท่านได้แก่ (วงกลมไ้มากกว่า 1 ข้อ ตามที่			
	ผู้ตอบสัมภาษณ์ตอบมา)		46	47
	1. หมอคำแย			
	2. นางผดุงครรภ์หรือนางพยาบาล			
	4. แพทย์			
	8. สมาชิกของท่านเอง และบุคคลอื่น ๆ ที่ไม่อยู่ในข้อ ๑, ๒, และ ๔			

๑. บุคคลอื่น ๆ อาจจะเป็นพ่อ แม่ ที่ น้อง และญาติที่ไม่อยู่ในข้อ ๑, ๒, และ ๔

109. ท่านคิดว่าจำนวนบุตรสักกี่คน จึงจะถือว่า**มีบุตรมาก** (วงกลมได้เพียง 1 ข้อ) 48

1. จำนวนบุตร 3-4 คน
2. จำนวนบุตร 4-5 คน
3. จำนวนบุตร 5-6 คน
9. ไม่แน่ใจ

109.1 ท่านคิดว่า**มีบุตรกี่คน** จึงถือว่า**มีบุตรน้อย** (วงกลมได้เพียง 1 ข้อ) 49

1. ไม่มีบุตรเลย
2. มี 1 คน
3. มี 2 คน
4. มี 3 คน
9. ไม่แน่ใจ

110. ท่านคิดว่า**มีบุตรจำนวนน้อย ๆ** ดีหรือไม่ 50

1. ดี
2. ไม่ดี

110.1 ถ้าตอบว่า**ดี** เหตุผลคือ (ให้วงกลมข้อที่ผู้ตอบ ๆ มาได้มากกว่า 1 ข้อ) 51 52

1. มีบุตรน้อยทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจดี
2. สามารถอบรมเลี้ยงดูได้ทั่วถึง
4. ทำให้สุขภาพของมารดาดี
8. ทำให้มีโอกาสดูงานดี ๆ ทำได้

110.2 ถ้าตอบว่า**ไม่ดี** เหตุผลคือ (ให้วงกลมได้มากกว่า 1 ข้อตามที่ผู้ให้สัมภาษณ์ตอบมา) 53 54

1. มีบุตรจำนวนน้อย ๆ ไม่แน่ใจว่าจะมีชีวิตอยู่รอดจนโตได้
2. เมื่อไม่พอใจบุตรตอนคนแก่เขาไม่รู้อะไรจะไปพึ่งใคร

4. มีบุตรจำนวนน้อย ๆ เมื่อบุตรประพาศไม่ถี่หรือพิการไป
ก็หมดโอกาสที่มีความหวังจะหึงบุตรคนอื่น ๆ
8. ถ้ามีบุตรจำนวนน้อยคน และมีเพียงเพศเดียว ทำให้หมดโอกาส
ที่จะมีบุตรอีกเพศหนึ่ง

111. ท่านคิดว่ามีบุตรจำนวนมากถี่หรือไม่

55

1. ใช่
2. ไม่ใช่

111.1 ถ้าตอบว่าถี่ เหตุผลคือ (ให้วงกลมโตมากกว่า 1 ข้อ
ตามที่ผู้ให้สัมภาษณ์ตอบมา)

56 57

1. มีบุตรจำนวนมาก ทำให้เกิดความอบอุ่นใจ
2. สามารถเลือกหึงบุตรคนไหนก็ได้ในตอนแก่เขา
4. ไม่ต้องวิตกเรื่องจำนวนการมีชีวิตรอดของบุตรว่าจะอยู่รอดจนโตสักกี่คน
8. ทำให้มีโอกาสมีบุตรได้ตามเพศที่ต้องการ

111.2 ถ้าตอบว่าไม่ถี่ เหตุผลคือ (ให้วงกลมโตมากกว่า 1 ข้อ
ตามที่ผู้ให้สัมภาษณ์ตอบมา)

58 59

1. มีบุตรจำนวนมากจะทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี
2. ทำให้สุขภาพของมารดาไม่ดี
4. ไม่สามารถอบรมเลี้ยงดูได้ทั่วถึง
8. ทำให้หมดโอกาสในการหางานทำที่ ๆ ใด

112. ท่านเคยใช้วิธีการคุมกำเนิดหรือไม่

60

1. เคย
2. ไม่เคย

112.1 ถ้าเคยใช้ท่านเคยใช้วิธีอะไรบ้าง (ให้วงกลมโตมากกว่า

61 62

- 1 ข้อ ตามที่ผู้ให้สัมภาษณ์ตอบมา)
1. ยาเม็ดคุมกำเนิด

- 2. หวงอนามัย
- 4. ดุงข้างอนามัย
- 8. อื่น ๆ (โปรดระบุ)
-

113. ปัจจุบันท่านยังใ้ช้หรือไม 63

- 1. ใ้ช้
- 2. ไม่ใ้ช้

113.1 ถ้าใ้ช้ท่านไปรับบริการที่ไหน (ใ้ห้วงกลมใ้มากกว่า 1 ข้อ 64 65
ตามสถานที่ใ้ใ้ให้สัมภาษณ์ตอบมา)

- 1. โรงพยาบาล
- 2. สถานใ้อนามัย
- 4. ศูนย์สาธารณสุขจังหวัด
- 8. รานขายยา
- 16. บ้านกำนัน

บัตรเลขที่

$\frac{2}{1}$

114. ท่านใ้รับความรู้เรื่องการคุมกำเนิดมาจากไหนใ้ห้วงกลมเลข ①
ถ้าเขาตอบว่าใ้ ถ้าเขาตอบว่าไม่ใ้ใ้ห้วงกลมเลข ②

	ใ้	ไม่ใ้	
1. โรงพยาบาล	1	2	2
2. สถานใ้อนามัย	1	2	3
3. กลินิกแพทย์	1	2	4
4. เพื่อนบ้าน	1	2	5
5. กำนัน	1	2	6
6. ผู้ใ้หมู่บ้าน	1	2	7
7. หมอตำแย	1	2	8

8.	หนังสือพิมพ์รายวันหรือรายบ้กัษ	1	2	9
	หรือรายเดือน	1	2	10
9.	ทางวิทยุ	1	2	11
10.	ทางโทรทัศน์	1	2	12
11.	สามี่	1	2	13
115.	ท่านเคยเลี้ยงบุตรกัวยนมมารคาหรือไม่ (ให่วงกลมใดเพียง 1 ข้อ ตามที่ผู้ให้สัมภาษณ์ตอบมา)			14
	1. เลี้ยงน้อยกว่า 1 ปี			
	2. เลี้ยง 13-23 เดือน			
	3. เลี้ยง 2 ปี หรือมากกว่า			
	4. ไม่เคยเลี้ยง			

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. งานสังคมและการศึกษอกับสังคมภายนอก

201. ท่านนับถือศาสนาใด (ให้วงกลมได้เพียง 1 ข้อ ตามที่ผู้ตอบสัมภาษณ์ตอบมา) 15

1. พุทธ
2. อิสลาม
3. คริสต์
4. ไทยใหม่
5. ภูตผีต่าง ๆ (เช่น ผีปู่ ผีปลา ผีหอย ฯลฯ)
6. อื่น ๆ (โปรดระบุ)
9. ไม่ตอบ

202. ส่วนี่ของท่านนับถือศาสนาใด (ให้วงกลมได้เพียง 1 ข้อ) 16

1. พุทธ
2. อิสลาม
3. คริสต์
4. ไทยใหม่
5. ภูตผีต่าง ๆ (เช่น ผีปู่ ผีหอย ผีปลา ฯลฯ)
6. อื่น ๆ (โปรดระบุ)
9. ไม่ตอบ

203. ภายในเดือนที่แล้ว ท่านได้เดินทางไปนอกจังหวัดที่อาศัยอยู่หรือไม่ 17

1. ได้ไป
2. ไม่ได้ไป

204. ถ้าไป ทานได้เกินทางไปจังหวัดไทรบุรี ในวงกลมเลข ① ของแต่ละข้อของจังหวัดที่เขาไป และถ้าเขาไม่ได้ไปจังหวัดไทรบุรีในวงกลมเลข ② ของจังหวัดที่เขาไม่ได้บอกว่าเป็น

	เคยไป	ไม่เคย	
1. กระบี่	1	2	$\frac{18}{19}$
2. พังงา	1	2	$\frac{20}{21}$
3. ภูเก็ต	1	2	$\frac{21}{22}$
4. ตรัง	1	2	$\frac{22}{23}$
5. ระนอง	1	2	$\frac{23}{24}$
6. สตูล	1	2	$\frac{24}{25}$

204.1 ถ้าเขาตอบว่าไปจังหวัดไหน ให้ถามต่อไปว่าเขาไปจังหวัดดังกล่าวกี่ครั้ง เมื่อเคื่อนที่แล้ว ในวงกลมตามที่เขายกมา ว่าไปกี่ครั้ง

	1 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง	
1. กระบี่	1	2	$\frac{25}{26}$
2. พังงา	1	2	$\frac{26}{27}$
3. ภูเก็ต	1	2	$\frac{27}{28}$
4. ตรัง	1	2	$\frac{28}{29}$
5. ระนอง	1	2	$\frac{29}{30}$
6. สตูล	1	2	$\frac{30}{31}$

205. ถ้าทานไม่ได้ไปจังหวัดไหนเลยตามข้อ 204. เมื่อเคื่อนที่แล้ว ครั้งสุดท้ายทานเคยไปจังหวัดไทรบุรี (ในวงกลมได้เพียง 1 ข้อตามที่ผู้ตอบสัมภาษณ์ตอบมา)

1. กระบี่	4. ตรัง	$\frac{31}{32}$
2. พังงา	5. ระนอง	
3. ภูเก็ต	6. สตูล	

- 205.1 ท่านไปจังหวัดตามที่ตอบมาในข้อ 205. นั้น
เมื่อ เดือนมาแล้ว 32 33
206. ท่านเคยไปตลาดในอำเภอเมืองจังหวัดที่ท่านอาศัยอยู่หรือไม่ 34
1. เคยไป
 2. ไม่เคยไป
- 206.1 ถ้าเคย ไปบ่อยหรือไม่ (ให้วงกลมไว้เพียง 1 ข้อ) 35
1. บ่อย
 2. นาน ๆ ครั้ง
 3. ไม่นาน
- 206.2 ท่านไปตลาดเพื่อวัตถุประสงค์อะไร (ให้วงกลมไว้มากกว่า 1 ข้อ
ตามที่ให้สัมภาษณ์ออกมา) 36
1. ซื้อและขายสินค้า
 2. ชมมโหรี
 4. ไปทำธุรกิจบางอย่าง
207. ท่านมีญาติหรือคนที่รู้จักกัน อาศัยอยู่ในจังหวัดที่ไม่ใช่จังหวัดที่อยู่บางหรือไม่ 37
1. มี
 2. ไม่มี
- 207.1 ถ้ามี ท่านเคยติดต่อกับบุคคลดังกล่าวบ่อยหรือไม่
(ให้วงกลมไว้เพียง 1 ข้อ ตามที่ผู้ให้สัมภาษณ์ออกมา) 38
1. ไม่เคยติดต่อกันเลย
 2. นาน ๆ จะติดต่อกันสักครั้ง
 3. ติดต่อกันบ้างแต่ไม่บ่อยนัก
 4. ติดต่อกันบ่อยครั้ง
 5. ติดต่อกันบ่อยมาก

- 207.2 ที่บ้านท่านเคยมีญาติ ที่อยู่ในวังหวัคอื่นมาอาศัยกับท่านบ้างหรือไม่ 39
1. มี
 2. ไม่มี
- 207.3 ถ้ามี ญาติผู้นั้นมาอาศัยอยู่ที่บ้านของท่านเป็นเวลา วัน 40 41
- 207.4 ถ้าเป็นเดือน เดือน 42
- 207.5 ถ้าเป็นปี ปี 43
- 207.6 ท่านเคยสนทนากับญาติผู้นั้นมาอาศัยอยู่บ่อยหรือไม่ 44
(ให้วงกลมใดเพียง 1 ข้อ ตามที่ผู้ให้สัมภาษณ์ออกมา)
1. ไม่เคยสนทนากัน
 2. นาน ๆ จะสนทนากันสักครั้ง
 3. สนทนากันบ้างแต่ไม่บ่อยนัก
 4. สนทนากันบ่อย
 5. สนทนากันบ่อยมาก
- 207.7 ท่านเคยสนทนากับเขาในเรื่องการป้องกันหรือการวางแผนครอบครัว หรือเรื่องการคุมกำเนิดบ้างหรือไม่ 45
1. เคย
 2. ไม่เคย
208. ถ้าท่านพบกับบุคคลอื่น ๆ เช่น เจ้าหน้าที่ทางราชการพนักงานขายของ นักท่องเที่ยว ฯลฯ ท่านคิดว่าจะยินดีสนทนาควยหรือไม่ (ให้วงกลมใดเพียง 1 ข้อ ตามที่ผู้ให้สัมภาษณ์ออกมา) 46
1. ไม่เคยสนทนาควย
 2. นาน ๆ ถึงจะสนทนาควยสักครั้ง
 3. สนทนากันบ้าง
 4. สนทนากันบ่อย
 5. สนทนากันบ่อยมาก

- 208.1 ท่านเคยสนทนากับเขาในเรื่องเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว
หรือการคุมกำเนิดหรือวิธีการป้องกันการปฏิสนธิบ้างหรือไม่ 47
1. เคย
 2. ไม่เคย
209. ท่านอยู่บ้านนี้มาตั้งแต่เกิดใช่หรือไม่ 48
1. ใช่
 2. ไม่ใช่
- 209.1 ถ้าใช่ ท่านอยู่มา ปีแล้ว 49 50
- 209.2 ถ้าไม่ใช่ ท่านไต่ขามาจากจังหวัดใด (ให้วงกลมใดเพียง 1 ข้อ
ตามที่ผู้ให้สัมภาษณ์ตอบมา) 51
1. กระบี่
 2. พังงา
 3. ภูเก็ต
 4. ตรัง
 5. ระนอง
 6. สตูล
- 209.3 ท่านไต่ขามาจากจังหวัดตาม ข้อ 209.2
เมื่อ ปีมาแล้ว 52 53

3. สถานการณ์ศึกษาและเศรษฐกิจ

301. ท่านสามารถอ่านและเขียนหนังสือได้หรือไม่ 54
1. ได้
 2. ไม่ได้
- 301.1 ท่านเคยเรียนหนังสือหรือไม่ 55
1. เคย
 2. ไม่เคย
- 301.2 ถ้าเคย ท่านเรียนจบชั้นสูงสุดอะไร (ในวงกลมได้เพียง 1 ข้อ
ตามที่ผู้ให้สัมภาษณ์ออกมา) 56
1. ไม่จบชั้นไหนเลย
 2. เรียนชั้นประถมศึกษาแต่ไม่จบ
 3. เรียนจบชั้นประถมศึกษา
 4. เรียนชั้นมัธยมศึกษาแต่ไม่จบ
 5. เรียนจบชั้นมัธยมศึกษา
302. สามีของท่านสามารถอ่านและเขียนหนังสือได้หรือไม่ 57
1. ได้
 2. ไม่ได้
- 302.1 สามีของท่านเคยเรียนหนังสือหรือไม่ 58
1. เคย
 2. ไม่เคย
- 302.2 ถ้าเคย สามีท่านเรียนจบชั้นสูงสุดอะไร (ในวงกลมได้เพียง 1 ข้อ
ตามที่ผู้ให้สัมภาษณ์ออกมา) 59
1. ไม่จบชั้นไหนเลย
 2. เรียนชั้นประถมศึกษาแต่ไม่จบ
 3. เรียนจบชั้นประถมศึกษา
 4. เรียนชั้นมัธยมศึกษาแต่ไม่จบ
 5. เรียนจบชั้นมัธยมศึกษา

303. ท่านสามารถพูดภาษาอะไรได้บ้าง ในวงกลมเลข ① ถ้าผู้ตอบสัมภาษณ์ตอบว่า
พูดภาษานั้น ๆ ได้ และในวงกลมหมายเลข ② ถ้าผู้ตอบสัมภาษณ์
ไม่ได้บอกหรือถึงแม้ว่าบอกแต่บอกว่าพูดไม่ได้

	พูดได้	พูดไม่ได้	
1. ภาษาชาวเล	1	2	60
2. ภาษามลายู	1	2	61
3. ภาษาอินโดนีเซีย	1	2	62
4. ภาษาไทยภาคใต้	1	2	63
5. ภาษาไทยกลาง	1	2	64
6. ภาษาพม่า	1	2	65

- 303.1 สามีของท่านสามารถพูดภาษาอะไรได้บ้าง (ในวงกลมเหมือนข้อ
ข 303. คำสั่งเหมือนกัน)

	พูดได้	พูดไม่ได้	
1. ภาษาชาวเล	1	2	66
2. ภาษามลายู	1	2	67
3. ภาษาอินโดนีเซีย	1	2	68
4. ภาษาไทยภาคใต้	1	2	69
5. ภาษาไทยภาคกลาง	1	2	70
6. ภาษาพม่า	1	2	71

304. ก่อนแต่งงานท่านทำงานหรือไม่

1. เคย
2. ไม่เคย

72

304.1 ถ้าเคย ทานเคยทำงานอะไร (ในวงกลมใดมากกว่า 1 ข้อ ตามที่ผู้สัมภาษณ์บอก)		73
1. คำหอย กุ้ง ปลา ปู		
2. รั้วจางทั่ว ๆ ไป		
4. อื่น ๆ (โปรดระบุ)		
304.2 ตอนที่ท่านเริ่มทำงานครั้งแรก จำได้ใหม่ว่าท่านอายุได้		
..... ปี		74 75
304.3 ท่านได้รายได้วันละ		76 77
305. หลังแต่งงานแล้ว ท่านยังทำงานอยู่หรือไม่	บัตรเลขที่	3
1. ทำ		1
2. ไม่ทำ		2
305.1 ถ้ายังทำอยู่ งานที่ทำคือ (ในวงกลมใดหลายข้อ ตามที่ผู้สัมภาษณ์บอกมา)		3
1. หาทอย หรือคอยหอย คำกุ้ง ปลา ปู		
2. รั้วจาง		
4. อื่น ๆ (โปรดระบุ)		
305.2 งานที่ท่านทำได้รายได้วันละ		4 5
306. สามีของท่านทำงานหรือไม่		
1. ทำ		6
2. ไม่ทำ		
306.1 ถ้าทำสามีของท่านทำงานอะไร (ในวงกลมใดมากกว่า 1 ข้อ ตามที่ผู้สัมภาษณ์บอกมา)		7 8
1. คอยหอย หรือหาหอย คำกุ้ง ปลา ปู	2. คำแร	
3. รั้วจาง		
4. อื่น ๆ (โปรดระบุ)		

- 306.2 สามี่ของท่านได้รายไคววันละ บาท 9 10 11
307. รายไควของครอบครัวรวมกันแล้วทั้งของท่านและของสามี่ หรือคนอื่น ๆ
แล้ววันละ บาท 12 13 14
- 307.1 รายไควในครอบครัวของท่านพอกับรายจ่ายในวันหนึ่ง ๆ
หรือไม่ 15
1. พอ
 2. ไมพอ
- 307.2 ถ้าพอ ท่านสามารถเก็บเงินเอาไวจายในวันต่อไปบ้างหรือไม่
1. ไคว
 2. ไมไควเก็บ 16
 9. ไมตอบ
- 307.3 ถ้าไมพอ ท่านเคยไปหยิบยืมจากคนอื่นบ้างหรือไม่ 17
1. เคย
 2. ไมเคย
308. บ้านของท่านตั้งอยู่ในที่ดินของท่านเองใช่หรือไม่
1. ใช่ 18
 2. ไมใช่
- 308.1 ถ้าไมใช่ ที่ดินผืนนี้เป็นของใคร (ใหวงกลมไควเพียง 1 ข้อ
ตามที่ผุให้สัมภาษณ์ออกมา)
1. ที่ดินสงวน
 2. เขาจากเอกชน
 3. เอกชนใหอยู่ฟรี
 4. อื่น ๆ (ไปรกระบุ)
- 19

309. บ้านท่านมีเครื่องใช้ต่อไปนี้บ้างหรือไม่ ในวงกลมหมายเลข ① ถ้ามี และถ้าไม่มีในวงกลมหมายเลข ②

	มี	ไม่มี	
309.1 นาฬิกาทุกชนิด	1	2	20
309.2 จักรยาน 2 ล้อ	1	2	21
309.3 จักรยานยนต์	1	2	22
309.4 จักรเย็บผ้า	1	2	23
309.5 วิทยุ	1	2	24
309.6 โทรทัศน์	1	2	25
309.7 เรือแจว	1	2	26
309.8 เรือคอเครื่องยนต์	1	2	27
309.9 สวมซิม	1	2	28

4. ด้านจิตวิทยา ความรู้ และทัศนคติ

ต้องการทราบจำนวนบุตรในอุดมคติ หรือจำนวนบุตรที่ท่านคิดว่าน่าจะมีสักกี่คนที่สามารถเลี้ยงดูได้อย่างสบาย ๆ และอยากทราบว่าในเมื่อเรามีบุตรอยู่บ้างแล้ว มีความประสงค์ที่จะมีอีกหรือไม่ และบุตรที่จะมีอีกนั้นจำกัดเพศหรือไม่

ต้องการทราบถึงเรื่องความรู้ เกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว การป้องกัน ทัศนคติหรือการคุมกำเนิด เขาจะมีความรู้อย่างไรหรือไม่ มีความรู้สึกคล้อยตามความรู้ที่เขาได้รับมา หรือคัดค้านกับความรู้สึกของเขา

401. นอกจากวิธีที่ท่านเคยใช้อยู่ในข้อ 112.1 แล้วนั้น ท่านเคยได้ยืมวิธีอื่น ๆ อีกไหม

1. เคยได้ยืม

2. ไม่เคยได้ยืม

401.1 ถ้าตอบว่าเคยไคยีน ให้ตอบสัมภาษณ์ออกมาว่าไคยีนวิธีไหนบ้าง แล้วในวงกลมหมายเลข 1 ตามที่เขายอก แล้วที่เหนือใหญ่สัมภาษณ์ อานใหญ่ตอบสัมภาษณ์นี้ ถ้าตอบสัมภาษณ์ออกมาว่าเคยไคยีนแต่ไม่รอบ ในวงกลมหมายเลข 2 ถ้าอานให้ทั้งแล้วแต่ตอบสัมภาษณ์ออกมา ไม่เคยไคยีนเลยวิธีนี้ ในวงกลมหมายเลข 3

	เคยไคยีน ก่อนอาน ให้ทั้ง	รับว่าเคย ไคยีนเมื่อ อานให้ทั้ง	ไม่เคย ไคยีน	
401.2 ห่วงอนามัย	1	2	3	30
401.3 ยาเม็คคุมกำเน็ค	1	2	3	31
401.4 ดุงยางอนามัย	1	2	3	32
401.5 ยาดีคคุมกำเน็ค	1	2	3	33
401.6 ทำหมันหญิง	1	2	3	34
401.7 ทำหมันชาย	1	2	3	35
401.8 หมวกครอบปากมกลูก	1	2	3	36
401.9 ครีมเขลดีโฝม	1	2	3	37
401.10 นั้บระยะปลอกกัย	1	2	3	38
401.11 หลิ่งนอกของคลอก	1	2	3	39
401.12 ส่วดางของคลอก	1	2	3	40
401.13 ยาเหน็บของคลอก	1	2	3	41

402. โดยทั่ว ๆ ไปท่านเห็นควยหรือไม่ ที่มีสามีภรรยาบางคู่ไว้ขังป้องกันหรือ
เลื่อนการตั้งครรภ์ เพื่อให้มีบุตรตามที่ต้องการ 42

1. เห็นควย
2. ไม่เห็นควย

403. ท่านมีความสนใจที่จะทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการคุมกำเนิดหรือไม่ 43

1. สนใจ
2. ไม่สนใจ

403.1 ถ้าสนใจ เมื่อมีพยาบาลหรือเจ้าหน้าที่ทางสาธารณสุข มาให้คำแนะนำ
เป็นพิเศษเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวและการคุมกำเนิด ท่านพอจะ
มีเวลามาฟังหรือไม่

1. มี
2. ไม่มี

44

403.2 ถ้ามีเวลามาฟัง เวลาไหนท่านสะดวกมากที่สุด สำหรับท่าน ใหญ่ตอบ
สัมภาษณ์วงกลมได้เพียง 1 ข้อ ตามที่ผู้ตอบสัมภาษณ์ออกมา 45

1. เช้า
2. เที่ยง
3. เย็น
4. หลังรับประทานอาหารมือเย็นแล้ว
5. หลังรับประทานอาหารมือเช้าแล้ว
6. หลังรับประทานอาหารมือเที่ยงแล้ว

404. ตามปกติท่านมีโอกาสรังวิญบ้างหรือไม่ 46

1. ฟัง
2. ไม่เคยฟัง

- 401.1 ถ้าฟังท่านเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวหรือไม่ 47
1. เคย
 2. ไม่เคย
405. ตามปกติท่านได้อ่านหนังสือพิมพ์ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์รายวัน รายักษ์ หรือรายเดือนบ้างหรือไม่ 48
1. เคย
 2. ไม่เคย
- 405.1 ถ้าเคย ท่านได้อ่านเกี่ยวกับบทความหรือเรื่องเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวบ้างหรือไม่ 49
1. เคย
 2. ไม่เคยอ่าน
406. ตามปกติท่านได้ดูโทรทัศน์บ้างหรือไม่ 50
1. เคย
 2. ไม่เคย
- 406.1 ถ้าเคย ท่านได้ดูรายการเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว หรือ การคุมกำเนิดบ้างหรือไม่ 51
1. เคย
 2. ไม่เคย
407. ตามปกติท่านได้ดูภาพยนตร์บ้างหรือไม่ 52
1. เคยดู
 2. ไม่เคยดู
- 407.1 ถ้าเคย ท่านได้ดูภาพยนตร์เกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว หรือ การคุมกำเนิดบ้างหรือไม่ 53
1. เคยดู
 2. ไม่เคยดู

408. ขณะนี้ท่านคิดว่าอยากจะมีบุตรเพิ่มอีกหรือไม่ (ในวงกลมตามที่ได้ให้สัมภาษณ์ตอบมาได้เพียง 1 ข้อ) 54
1. ต้องการ
 2. ไม่ต้องการ
 9. ไม่แน่ใจ
- 408.1 ถ้าท่านต้องการอีก ท่านต้องการบุตรอีก คน 55
- 408.2 เป็นผู้ชาย คน 56
- 408.3 เป็นผู้หญิง คน 57
409. ตามธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของครอบครัวชาวไทยใหม่ (ชาวเล) ถือว่าการมีบุตรหญิงเหมือนไก่ทอง มีบุตรชายต้องตกที่นั่งลำบาก คำกล่าวนี้ปัจจุบันยังเป็นจริงอยู่หรือไม่ 58
1. จริง
 2. ไม่จริง
 3. ไม่เคยรู้เรื่อง
410. ตามความเชื่อ หรือประเพณีดั้งเดิม บุตรหญิงเมื่อแต่งงานแล้วจะอยู่กับพ่อแม่ ส่วนบุตรชายเมื่อแต่งงานแล้ว จะไปอยู่บ้านภรรยาจริงหรือไม่ 59
1. จริง
 2. ไม่จริง
 3. แล้วยกแต่สมัครใจ
 9. ไม่รู้
411. ท่านคิดว่ามีบุตรหญิงอย่างน้อย 1 คนนั้นเป็นการดีหรือไม่ 60
1. ดี
 2. ไม่ดี
 3. แล้วยกแต่บุคคลจะคิดเอา
 9. ไม่ตอบ

412. ท่านคิดว่ามีบุตรชายอย่างน้อย 1 คนนั้นเป็นการดีหรือไม่

61

1. ดี
2. ไม่ดี
3. แล้วแต่บุคคลนั้น ๆ จะคิด
9. ไม่ตอบ

413. ท่านเห็นควยหรือไม่การที่หญิงบางคนมีความจำเป็นจะต้องไปให้นายแพทย์ที่โรงพยาบาลเอาเด็กออกก่อนกำหนดคลอด แล้วนายแพทย์พิจารณาแล้วเห็นว่าสมควรจะเอาเด็กออกก่อนกำหนดได้

62

1. เห็นควย
2. ไม่เห็นควย
9. ไม่แสดงความคิดเห็น

414. ตามปกติท่านรู้อะไรเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว หรือการคุมกำเนิดจากใครมากที่สุด (ในวงกลมใดเพียงข้อเดียวตามที่ผู้ให้สัมภาษณ์ออกมา)

63

- 1.สามีของท่านเอง
2. เพื่อนบ้าน
3. ญาติ
4. ลูก ๆ หรือน้องที่ได้รับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษา
5. เจ้าหน้าที่หน่วยอนามัย

415. ถ้าท่านเพิ่งแต่งงานใหม่ท่านต้องการมีบุตร คนตามที่ท่านคิดว่าเหมาะสมกับฐานะครอบครัวของท่าน หรือตามที่ท่านใดคิดเอาไว้

64

ประวัติผู้เขียน

นายถวิล นำัญญพด เกิดวันที่ 19 สิงหาคม 2487 สำเร็จ
 การศึกษาวิทยาศาสตร์บัณฑิต (สาขานิติศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 ปีการศึกษา 2512 และสำเร็จครุศาสตรบัณฑิต (สังคมศึกษา) จากครุศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2515 เข้ารับราชการกรมการฝึกหัดครู
 สังกัดวิทยาลัยครูภูเก็ต ในตำแหน่งอาจารย์ตั้งแต่ พ.ศ.2515 จนถึงปัจจุบัน.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย